

Het Sportblad.

Officieel Orgaan van den Nederlandschen Voetbalbond.

Alle stukken de Redactie betreffende te zenden aan C. J. GROOTHOFF, Ceintuurbaan 298 Amsterdam.

Alleen stukken voor Administratie en Clubberichten te zenden aan G. SCHRÖDER, p/a Redactie „de Telegraaf”, Telefoon 2284 en 4933.

ABONNEMENT:

Prijs per jaar, franco per post, f 3.—, bij vooruitbetaling. Het abonnement kan worden aangevangen den eersten van elke maand, echter verbindend voor een geheel jaar. Afzonderlijke nummers f 0.10.

Verschijnt VRIJDAGS.

Onder redactie van
C. J. GROOTHOFF.

ADVERTENTIE:

Prijs 1-6 regels (met bewijsnummer) f 1.50.

Elke regel meer f 0.20.

Plaatsing 3/2 maal.

13^e Jaargang.

AMSTERDAM, 5 Mei 1905.

N°. 18.

VOETBAL.

BONDSNIEUWS.

BESTUUR:

Jasper Warner, Zwolle, 1ste Voorzitter.

J. W. de Goeje, Elspeet, 2de Voorzitter.

Commissarissen: J. J. v. d. Berg, Groote Houtstraat, Haarlem; A. J. Bronkhorst, Jonkerfransstraat 55, Rotterdam; J. G. Coster, Noordeinde 99, 's-Gravenhage; D. J. C. Dijkers, Brink 105, Deventer; P. A. de Haan, Eebuurt 14, Leeuwarden; C. A. W. Hirschman, P. C. Hooftstraat 78, Amsterdam.

Secretaris-Penningmeester:

L. J. Vroon van Gestel, Stadhouderslaan 10, 's-Gravenhage.

Telefoonnummer van het Secretariaat:

3711 (Intercommunaal).

Officieele telefoonberichten zijn steeds schriftelijk te bevestigen.

Spelregels

(uitgave Januari 1905).

De nieuwe spelregels, voorzien van de officieele beslissingen en wenken voor scheidsrechters, zijn tegen overmaking van f 0.25, benevens f 0.04 voor porto-onkosten, aan het secretariaat alsmede bij den boekhandel verkrijgbaar.

Zij zijn van af 25 Februari j.l. in werking getreden. Alle vorige uitgaven verliezen van af dien datum hare rechtskracht.

Geen bestellingen zullen worden uitgevoerd, die niet vergezeld gaan van het verschuldigde bedrag.

Op aanvraag kunnen aan verenigingen eenige exemplaren in commissie toegezonden worden.

Uitslagen van Wedstrijden

(Gespeeld op 30 April 1905.)

Nr.	Competitie.	Scheidsrechter.
1	G.V.C.—Wilhelmina	1-3 H. J. Makkink.
2	Velox—Quick II (N.)	3-3 W. Maurits.
3	R.A.P.—Rapiditas ¹⁾	1-3 J. P. H. Reijers.
4	Victoria (H.)—Swift ²⁾	3-0 H. R. Kruyt. ³⁾
5	U.V.V.—A.V.V.	1-2 W. J. M. Raasveldt
6	Sat.—Quick II (H.) ⁴⁾	5-0 J. de Vries.

Beker.

10 H.B.S. II—V.O.C. ⁵⁾ 0-3 H.P. Salomons Jr.

¹⁾ Terrein Quick (H.)

²⁾ Terrein A.W. te Bussum.

³⁾ Door verhindering van den scheidsrechter.

⁴⁾ Terrein Sparta (R.)

⁵⁾ Terrein H.V.V.

N.B. De wedstrijd Velocitas (G.)—Z.A.C. moest afgelast worden.

Boeten.

Nr.	
232	Z.A.C. f 5.—, wegens laten meespelen van een niet bondslid P. J. A. v. d. Pot, wedstrijd Frisia—Z.A.C. 21 April.
233	Haarlem f 5.—, wegens te laat beginnen bij de wedstrijd R.A.P.—Haarlem 23 April.
224	Neptunus f 5.—, wegens niet tijdig voldoen van de declaratie van den scheidsrechter, wedstrijd Nept.—D.F.C. II, 26 Februari.

Ingekomen remises.

(26 April tot en met 2 Mei.)

1 Mei. Celeritas f 10.—

Bestuursvacature.

De jongste stemming leverde geen beslissenden uitslag op (zie het in dit nummer afgedrukt proces-verbaal van stem-opneming).

Ooreenkomstig het bepaalde bij art. 87 H.R.

wordt derhalve een nieuwe vrije stemming uitgeschreven, waarvan de sluiting vastgesteld is op 7 Mei 1905.

Tot leden van het stembureau zijn benoemd de h.h. J. G. Coster, J. A. Colenbrander en L. J. Vroon van Gestel, allen te 's Gravenhage.

De stembiljetten met roode couverts zijn Woensdag 3 Mei aan de stemgerechtigden toegezonden en moeten duidelijk ingevuld, niet getekend en in het toegezonden roode couwert (zonder toevoeging van andere stukken) aan het Bondssecretariaat, Stadhouderslaan 10 te 's Gravenhage, binnengekomen zijn uiterlijk 7 Mei 12 uur 's middags.

Bij de eerste stemming kwamen enkele couverts na het bepaalde tijdstip aan en moesten derhalve als niet ingekomen beschouwd worden. In verband daarmee wordt in herinnering gebracht, dat het postressort 's Gravenhage des Zondags slechts ééne bestelling heeft, aanvangende 's morgens 6.40 spoortijd.

Bestuursvergadering.

Op Zaterdag 13 Mei a.s. zal een Bestuursvergadering gehouden worden in het Hotel Suisse te Amsterdam, des avonds 8 uur.

Ledenlijst.

Voorgesteld als leden de h.h.: W. Pillo te Amsterdam (lid Swift); A. F. Molenaar, 8e reg. Inf. (Menno v. Coehoorn-kazerne) Arnhem.

Adresveranderingen.

W. Besier, Stationsstraat, Tiel.
A. J. Kroon, Tolsteegsingel WZ 6bis, Utrecht.
A. v.d. Linde, Droogbak 8, Amsterdam.
H. J. A. J. Niemeijer, Langestraat 136, Winschoten.
Fr. Roels, Atjestraat 92, 's Hage.
C. Krins, Koninginnegracht 25, 's Hage.

Mededeeling van het Bonds-Secretariaat.

Vereenigingen en leden, die met het secretariaat een voor de Bestuurs-Commissie of voor het Bestuur bestemde correspondentie voeren, kunnen verzekerd zijn, dat in den regel de behandeling onmiddellijk volgt, indien de brieven en stukken in duplo worden ingezonden, d.w.z. vergezeld van afschrift of goed leesbare perscopie.

Voorloopig wordt het niet noodig geacht officiële kantoor- en spreekuren vast te stellen. Als regel geldt dat het secretariaat op redelijke uren steeds voor bondsleden open en toegankelijk is. Zekerheidshalve echter wordt men beleefd verzocht om bezoeken van elders en telefoongesprekken intercommunaal, zoo eenigzins mogelijk, per kaart of telegram aan te kondigen.

Rectificatie.

Voetbal-Almanak 1904-05, blz. 26.
Quick (A'd.) H. M. Boelen, Keizersgracht 401, Amsterdam.

STAND.

Distriet I.

1e klasse Competitie.

	gesp.	gew.	gel.	verl.	punt.	voor	tegen	gem.
H.V.V.	22	12	6	4	30	61	32	1.36
D.F.C.	22	12	6	4	30	62	39	1.36
H.F.C.	22	12	1	9	25	64	45	1.14
Velocitas (B.)	22	10	4	8	24	72	61	1.09
Sparta (R.)	22	10	4	8	24	46	44	1.09
Ajax (L.)	22	10	3	9	23	59	53	1.05
Hercules (U.)	22	10	3	9	23	52	47	1.05
Haarlem	22	10	2	10	22	73	54	1.—
H.B.S.	22	9	4	9	22	63	51	1.—
Quick (H.)	22	8	6	8	22	53	46	1.—
R.A.P.	22	4	3	15	11	35	82	0.50
Rapiditas	22	3	2	17	8	30	116	0.36

Degradatie-Competitie 1e Klasse.

Rapiditas	1	1	—	—	2	3	1	2.—
R.A.P.	1	—	—	—	1	—	1	3 —
Quick (H.)	—	—	—	—	—	—	—	—

2e Klasse Competitie A.

Concordia	10	8	1	1	17	59	10	1.70
V.O.C.	9	6	2	1	14	42	12	1.56
Unitas	9	6	—	3	12	25	18	1.33
Volharding	10	4	1	5	9	29	20	0.90
Swift	10	3	—	7	6	17	54	0.60
E.D.O.	10	—	—	10	—	3	61	—

Kampioenschap 2e klasse.

H.F.C. II	1	1	—	—	2	2	—	2.—
Concordia	1	—	—	1	—	—	2	—

Kampioenschap-Competitie 2e kl. B en C.

H.F.C. II.	1	1	—	—	2	11	—	2.—
Celeritas	1	—	—	1	—	—	11	—

Promotie-Competitie 2e klasse A.

Victoria (H)	2	2	—	—	4	8	—	2.—
Celeritas	2	1	—	1	2	5	8	1.—
Swift	2	—	—	2	—	3	8	—

2e Klasse Competitie B.

H.F.C. II	10	10	—	—	20	46	8	2.—
Victoria (H.)	10	7	—	3	14	44	17	1.40
D.V.S.	10	4	1	5	9	16	20	0.90
Ajax (A.)	10	3	2	5	8	13	18	0.80
A.F.C.	10	3	1	6	7	25	27	0.70
Quick (A'd.)	10	1	—	9	2	7	61	0.20

2e Klasse Competitie C.

Celeritas	8	6	—	2	12	27	16	1.50
H.B.S. II	8	5	2	1	12	24	16	1.50
N.O.A.D.	8	4	—	4	8	24	19	1.—
H.V.V. II	8	1	2	5	4	18	29	0.50
Achilles (R.)	8	1	2	5	4	14	27	0.50

Promotie-Competitie 2e klasse B.

U.V.V.	4	3	—	1	6	15	7	1.50
A.V.V.	4	2	1	1	5	7	6	1.25
Quick (A'd.)	4	—	1	3	1	5	14	0.25

Extra Promotie-Competitie 2e Klasse B. of C.

Saturnus	1	1	—	—	2	5	—	1.—
Quick II (H.)	1	—	—	1	—	—	5	—

3e Klasse Competitie A.

U.V.V.	8	5	—	3	10	20	18	1.25
U.D.I.	8	5	—	3	10	17	17	1.25
Hercules II (U)	8	4	—	4	8	31	20	1.—
A.W.	8	4	—	4	8	21	25	1.—
U.F.C.	8	2	—	6	4	14	23	0.50

3e Klasse Competitie B.

A.V.V.	8	6	2	—	14	36	10	1.75
Z.V.V.	8	4	2	2	10	23	18	1.25
Haarlem II	8	3	3	2	9	18	16	1.13
R.A.P. II	8	2	1	5	5	11	28	0.63
D.O.S.B.	8	—	2	6	2	13	29	0.25

Promotie-Competitie 2e klasse C.

Voorwaarts	2	1	—	1	2	2	1	1.—
Saturnus	2	1	—	1	2	1	2	1.—

3e Klasse Competitie C.

Voorwaarts	8	8	—	—	16	37	6	2.—
Quick II (H)	8	4	1	3	9	41	11	1.13
Sparta II (R)	8	3	1	4	7	19	33	0.88
Ajax II (L)	8	2	1	5	5	13	41	0.63
V.V.G.J.	8	1	1	6	3	11	30	0.38

3e Klasse Competitie D.

Saturnus	6	4	—	2	8	20	13	1.33
Neptunus	6	3	1	2	7	15	12	1.17
D.F.C. II	6	3	—	3	6	22	16	1.—
Rapiditas II	6	1	1	4	8	13	29	0.50

District II.

1e Klasse Competitie.

P.W.	10	8	—	2	16	44	15	1.60
Vitesse	10	6	3	1	15	36	19	1.50
Quick (N)	10	4	2	4	10	26	26	1.—
Wilhelmina	10	3	1	6	7	23	41	0.70
U.D.	9	2	1	6	5	18	29	0.56
G.V.C.	9	2	1	6	5	15	32	0.56

Kampioen-Competitie 2e Klasse.

Quick (A'f)	2	2	—	—	4	9	3	2.—
Vitesse II	2	1	—	1	2	7	3	1.—
de Tubanters	2	—	—	2	—	1	11	—

2e Klasse Competitie A.

Sparta (B)	6	5	1	—	11	27	6	1.83
Helmondia	6	3	1	2	7	16	15	1.17
Willem II	6	1	2	3	4	11	9	0.67
A.N.T.O.N.I.	6	1	—	5	2	5	29	0.33

2e Klasse Competitie B.

Vitesse II	8	5	3	—	13	30	13	1.63
Quick II (N)	8	3	2	3	8	24	19	1.—
G.V.C. II	8	4	—	4	8	22	25	1.—
Velox	8	2	3	3	7	24	24	0.88
Victoria (T)	8	1	2	5	4	12	31	0.50

2e Klasse Competitie C.

de Tubanters	8	5	2	1	12	24	10	1.50
Hercules (E.)	8	3	3	2	9	15	11	1.73
Tubantia	8	2	4	2	8	15	13	1.—
O.N.	8	2	3	3	7	15	20	0.88
P.W. II	8	2	—	6	4	13	28	0.50

2e Klasse Competitie D.

Quick (A'f)	6	5	1	—	11	24	9	1.33
Rob.et Velocitas	6	3	1	2	7	15	13	1.17
Be Quick (Z)	6	2	—	4	4	13	18	0.67
Z.V.V.	6	1	—	5	2	9	24	0.33

District III.

2e Klasse Competitie.

Achilles (A.)	8	7	—	1	14	42	16	1.75
Be Quick (G.)	8	7	—	1	14	31	12	1.75
Frisia	8	2	1	5	5	19	24	0.63
Quick (K.)	8	2	1	5	5	12	28	0.63
Z.A.C.	8	1	—	7	2	10	34	0.25

3e Klasse Competitie.

Velocitas (G.)	6	3	1	2	7	19	7	1.17
W.V.V.	6	3	1	2	7	17	14	1.17
Frisia II	6	2	2	2	6	9	20	1.—
Be Quick II (G.)	6	1	2	3	4	13	17	0.67

WEDSTRIJD-PROGRAMMA

voor de maand Mei 1905.

DISTRICT I.

Tweede klasse Competitie A.

7 Mei Unitas—V.O.C., Rotterdam

DISTRICT II.

Eerste klasse Competitie.

7 Mei U.D.—G.V.C., Deventer

P. A. de Haan.

Kampioen- en Promotie-wedstrijden.

Kampioenschap van Nederland.

7 Mei H.V.V.—P.W., 's-Hage
1 Juni P.W.—H.V.V., EnschedeG. W. Dijkhoorn.
H. J. Willing.

DISTRICT I.

Promotie-Competitie 1e Klasse.

7 Mei R.A.P.—Quick (H.), terrein „H.F.C.”
14 „ Quick (H.)—Rapiditas, terrein

H. J. Oosterveen.

Extra Promotie-Competitie 2e Klasse B. of C.

7 Mei	Saturnus—A.V.V., terrein H.B.S.	J. Moorman.
14 "	Quick II (H.)—A.V.V., terrein	

DISTRICT II.

14 Mei	Quick (A'f.)—No. 6 1e klasse Comp.	
--------	------------------------------------	--

DISTRICT III.

Promotie-Competitie 2e Kl.

7 Mei	Z.A.C.—Velocitas (G.), terrein Quick, Zwolle	Th. Porthene.
14 "	Velocitas (G.)—Z.A.C., Groningen	P. A. de Haan.

Internationale Wedstrijden

14 Mei	N.V.B. XI—U.B.S.S.A. XI, Rotterdam	H. A. C. Vermeulen.
--------	------------------------------------	---------------------

L. J. VROON VAN GESTEL, *Secretaris-Penningmeester.*

Protest-Commissie.

De protestcommissie van den N.V.B. heeft in hare vergadering van Vrijdag 28 April jl. afgewezen de protesten Ajax versus H.B.S., Z.V.V. versus D.O.S.B., Frisia versus Achilles, Saturnus versus Voorwaarts en Be-Quick versus Frisia. Aangehouden werd het protest Vitesse II versus Quick, Amersfoort.

Het proces-verbaal der zitting zal in een der volgende nummers verschijnen.

De Secretaris
J. G. COSTER.

Proces-Verbaal van stemopneming.

Op heden, Zondag dertig April 1900 vijf zijn op het secretariaat van den Nederlandschen Voetbalbond, Stadhouderslaan 10, te 's Gravenhage, bijeengekomen:

JAN GOVERT COSTER,
JAN ADRIAAN COLENBRANDER en
LEENDERT

JACOBUS VROON VAN GESTEL,
allen bondsleden, wonende te 's Gravenhage en door of vanwege het Bestuur van dien Bond benoemd en aangewezen tot vorming van een stembureau voor de schriftelijke verkiezing op heden van een bestuurslid;

en hebben klokslag twaalf des middags geconstateerd, dat het aantal roode couverts, ingekomen overeenkomstig den inhoud der gedrukte circulaire d.d. 25 April 1905, bedraagt: drie en veertig.

Verder werd door hen bevonden,

dat die couverts alle inhielden: één ongeteekend en voldoende duidelijk ingevuld stembriefje, als aan stemgerechtigden toegezonden bij de circulaire voornoemd, en zulks zonder bijvoeging van eenig ander stuk;

dat de aldus geldig uitgebrachte drie en veertig stemmen, bij drievoudige telling 'en contrôle, bleken te zijn verdeeld als volgt: op den Heer J. Buskop, een en twintig, op den Heer J. A. N. Knuttel, een en twintig en op den Heer H. A. C. Vermeulen, één; en

dat derhalve geen der heeren voornoemd de voor eene verkiezing als bestuurslid vereischte volstrekte meerderheid van stemmen op zich vereenigde;

ten blijke waarvan zij dit proces-verbaal hebben doen opmaken, hetwelk na doorlezing en accoordbevinding, zonder doorhaling, bijvoeging of kanteekening door hen in originali is onder-teekend.

De Leden van het Stembureau
van 30 April 1905

J. G. COSTER.
J. A. COLENBRANDER.
L. J. VROON VAN GESTEL.

Binnenland

De Bestuursvacature.

Zaterdag heeft de stemming plaats gehad voor de vacante commissarisplaats in het Bondsbestuur, waarbij de stemmen staakten met Buskop en Knuttel ieder 21 stemmen, zoodat een nieuwe vrije stemming moet plaats hebben. De heer Hans heeft reeds eenige weken geleden in onze kolommen den heer Buskop aanbevolen en wij willen deze aanbeveling nog eens ondersteunen. Namens eenige zuidelijke clubs ontvingen we zooeven het verzoek een woord ter aanbeveling van de candidatuur-Buskop te willen opnemen, waaraan we gaarne gevolg geven. Buskop toch is volkomen met de toestanden in het zuiden bekend en alleen als zoodanig reeds een plaats in het Bondsbestuur waard. Weet men bovendien nog, dat de heer Buskop een man uit één stuk is, iemand die voor zijn opinie durft uit te komen, dan meenen we, dat de clubs wel zullen doen bij de a.s. stemming hun stem op hem uit te brengen.

Vertegenwoordiging.

M'n eerste artikel als gewoon huis of tuin medewerker aan dit blad is gewijd aan de bespreking der vertegenwoordiging van onzen N.V.B. bij officiële voetbalgelegenheden.

Niemand zal het mij betwisten, wanneer ik hier neerschrijf, dat het Bestuur de rechtmatige vertegenwoordiger is van den Nederlandschen Voetbal Bond, net zoo goed als met de samenstelling van een Nederlandsch elftal is bedoeld het puike onze Nederlandsche voetballers tot één geheel te vereenigen, om onze kleuren tegen vreemden hoog te houden.

Ook dit jaar is er een Nederlandsch elftal samengesteld geworden, dat op Goeden Vrijdag tegen de London Caledonians te 's-Gravenhage, door pech achtervolgd van de Engelschen verloor, zich daarentegen Zondag in Antwerpen schitterend rehabiliteerde door het vertegenwoordigend Belgische elftal met 4—1 te kloppen. Dat was dus een keurige nationale overwinning!

Toen dan ook na afloop spelers en genoodigden zich aan het banket — ter eere van deze internationale ontmoeting — vereenigden, was het meer dan bedroevend, dat aan de officiële tafel de plaatsen voor de vertegenwoordiger(s) van den N.V.B. gereserveerd, onbezet bleven.

Deze bond was Zondag in Antwerpen niet officieel vertegenwoordigd, terwijl de Belgische Bond (U.S.B.S.A.) dat wel was, ik ontmoette daar Baron de Laveley, de Heer Mühlhans en nog andere leden van het Comité Central en de Commission du Football als de H.H. Grumau, Seeldrayers, Friling etc. etc. En die zullen — zij verzekerden het nog — ook straks in Rotterdam met hun team komen, omdat zij beseffen dat de spelers den Bond in het veld, en de bestuursleden den Bond op het officiële oogenblik moesten vertegenwoordigen. Men had dan ook op officiële vertegenwoordiging in Antwerpen gerekend.

Vriend Bronkhorst was er wel, doch geheel en al „à titre de curieux“, bovendien niet hij was de aangewezen man — Baron de Laveley kwam toch ook in eigen persoon — hier had, hetzij onze 1e voorzitter, hetzij onze 2e voorzitter of onze internationale afgevaardigde Hirschman tenminste toch aanwezig kunnen zijn.

Ik schrijf dit niet om iemand onaangenaam te zijn, doch wel met een bedoeling en wel opdat 14 Mei — wanneer Nederland ontvangt — het Bestuur zal zorgen in Rotterdam op zijn post te zijn!

Over het algemeen klaagt men er over, dat bij diverse officiële gelegenheden ons B.B. nimmer aanwezig is. Verleden jaar moest de heer Coster bij de uitreiking van den Beker — tout à l'improviste — een speech afsteken. Dit jaar was er weer geen bestuurslid. Gelukkig slaagde de heer Vroon van Gestel, onze Secretaris-Penningsmeester er in, zijn auditorium dusdanig te boeien, dat het gemis van het B.B. niet gevoeld werd!

JOHN COUCKE.

P.S. Men wist mij nog mede te deelen dat alle elf „internationals“ die zich zoo kranig in Antwerpen gehouden hebben — evenals hun Belgische broeders — van het B.B. een „international cap“ zullen ontvangen en dat het elftal op 14 Mei in behoorlijke shirts met de nationale kleuren op het veld zal verschijnen. Zou dat waar zijn?

J. C.

Eenige beschouwingen naar aanleiding van het thans beëindigde Voetbalseizoen.

Hoewel in ons land de populariteit van het voetbalspel over 't algemeen stijgende is en het aantal beoefenaars nog steeds toeneemt, valt het toch niet te ontkennen, dat de spelkwaliteit daarmede in omgekeerde verhouding staat. Dit geldt zoowel voor 't Westen als voor 't Oosten. De jaren dat we ons konden beschouwen als de Kampioenen van 't continent zijn voorbij. Het afgelopen seizoen en de laatste Paaschweek leveren hiervan een treurig maar afdoend bewijs.

Men kan misschien heel wat quasi-verschooningen aanhalen om de laatste nederlagen eenigszins goed te praten: men kan, en terecht, beweren, dat het Nederlandsch XI-tal niet was, wat het zijn kon; dat de H.V.V. tegen de Racing in een ongekend slechte conditie was; dat het Studenten XI-tal op den 2den Paaschdag onvolledig was en pech had; dat Sparta haar besten speler miste; — men zal het toch wel met mij eens zijn, dat eenige jaren terug een buitenlandsch XI-tal van de sterkte van het Racing-team, dat met de Paaschdagen ons land bezocht, niet de minste kans op een overwinning zou hebben gehad, al waren de Hollanders in dezelfde omstandigheden als in de 11. Paaschweek geweest; de Caledonians zouden het tegen onze sterkste vereenigingen ook stellig hebben moeten afleggen. De verichtingen onzer verschillende vereenigingen, die de grenzen overtrokken, gaven evenmin

reden tot juichen.

Vooruitgegaan is ons spel dus in dit opzicht niet; het schort 'm aan iets dat de verdere ontwikkeling tegenhoudt en belemmert. Dit euvel nu trachten op te sporen en uit den weg te ruimen moet een zaak zijn, die onze voortdurende belangstelling trekt. Het is toch feitelijk onnatuurlijk, dat, nu er over 't algemeen een sterke vooruitgang te bespeuren is in den inwendigen toestand onzer eerste klasse verenigingen, zoowel met betrekking tot organisatie, speelsterrein, clubgebouw, ledenaantal etc., als wat het financiële betreft, de speelvorm minder wordt. Ieder logisch mensch toch zou verwachten dat door al die verbeteringen niet alleen de populariteit van ons spel zou stijgen, maar ook het spel gehalte. Het eerste nu is ook werkelijk het geval. Onze eerste klasse wedstrijden trekken heel wat meer publiek dan eertijds; bijna een ieder kent tegenwoordig zooveel van de theorie van ons spel, dat hij als toeschouwer een wedstrijd volgen kan; velen, die vroeger nauwelijks wisten wat een voetbal was, kennen thans met name de meeste eerste klasse verenigingen en hare beste krachten, en menig-een die eerst niets van 't gevaarlijke (!) spel hebben moest, grijpt thans met verlangen naar het Ochtendblad van Maandag om in de sportrubriek de uitslagen der wedstrijden na te zien en de kansen van een eventueel kampioenschap voor zijn favoriet te berekenen. In dit opzicht is er dus veel gewonnen, doch daar is het 'm eigenlijk niet om te doen, d.w.z. daar moeten we niet mede tevreden zijn. Propaganda is wel nuttig, vooral in 't beginstadium; maar ik geloof, dat de populariteit van ons spel thans wel op een stadium gekomen is, dat bijzondere propaganda en andere kunstmiddelen overbodig maakt. Ons spel is thans (tenminne in de grotere steden) ingeburgerd, de vooroordeelen zijn vrijwel uit den weg geruimd, de belangstelling is duurzaam gaande gemaakt, en zal in de zelfde mate stijgen, als het spel aan belangrijkheid wint. Op dat laatste nu moet worden aangestuurd.

Ik weet wel er zijn er, die zeggen: Och wat kan je het eigenlijk schelen, of we van de Belgen of van de Engelschen klopp krijgen, we spelen voor ons plezier, we spelen het spel om het spel. Dat spelen van het spel om het spel echter, doet 't hem juist. Men behoeft geen beroespeler of voorstander van beroeps-spel te wezen, als men beweert, dat men speelt om te winnen, dat men in een wedstrijd werkt zoo hard men werken kan, omdat er iets mede te bereiken is, ik ben het er volkomen mede eens, dat het voetballen „uitspanning“ moet blijven; doch waar zou het enthousiasme, waar zou de andere factoren blijven die het spel nu juist zoo aantrekkelijk maken, nu het gaat om een kampioenschap, om behoud van een plaats in een competitie of overplaatsing naar hoogere klasse? De voetbal zou gauw van onze velden verdwenen zijn, als er geen Bond was met zijne competities, als het spel doeleloos was geworden. Anderen geven wel toe, dat de spelkwaliteit achteruit gaat, doch beschouwen dit slechts als een tijdelijke phase. Zij zeggen dat het met schommelingen gaat, dat de goede tijd wel weer

eens terug zal komen, dat men wachten moet, omdat deze toch niet te forceeren is.

Deze redeneering, die van laksheid getuigt, gaat evenmin op. Voor Engeland, waar het voetbal spel, laten we zeggen, zoo'n hooge ontwikkeling bereikt heeft, als maar gewenscht kan worden, is dit misschien waar. Door omstandigheden kan daar het eene jaar wel eens met 't andere schelen. Hier echter, waar we nog lang niet zijn waar we zijn moeten en zijn kunnen, moest feitelijk seizoen na seizoen het spel gehalte beter worden, totdat dat stadium bereikt is. Wij, Hollanders, hebben ons toch immer in schier alle takken van sport met het buitenland kunnen meten. Wij waren immer gevreesde tegenstanders. Dit was ook 't geval met 't voetbal. Waarom zou dit nu plotseling gaan tanen? Zijn we dan in zooveel slechtere conditie gekomen dan de anderen? Ik geloof van wel, lezer. Ik geloof echter tevens, dat het enigszins ons eigen schuld is, maar dat dit euvel, zij het dan ook misschien niet in eens en niet zonder moeilijkheden, wel te verhelpen is. Volgens mij schuilt het kwaad in de te groote decentralisatie. Dit is de oorzaak, waarom onze verenigingen, niettegenstaande zij in andere opzichten vooruitgaan, het spel niet tot beter gehalte kunnen brengen. Onze krachten zijn te veel versnipperd, wij hebben te veel verenigingen. Jaren terug toch zag men verenigingen wier XI-tal bestond uit 11 eerste klasse krachten. Denk eens aan R.A.P. en de groote Haagsche! Nu echter telt menige stad meer dan één eerste klasse, of verschillende sterke 2de klas-verenigingen, wier elftal ieder enkele uitstekende spelers telt. Er is schier geen 1ste klas-vereniging, wier team uit, wat men noemen kan 11 eerste klasse spelers bestaat.

De eene vereniging beschikt over een goede voorwaartslinie, bij een andere munten de midden- of achterspelers uit of schittert de doelverdediger. Het groote aantal verenigingen moet dan ook noodzakelijk nadeelig werken, waarvoor het bewijs gemakkelijk te leveren is. Kijk eens naar Amsterdam met zijn tientallen 2e en 3e klassers, met zijn gedemoraliseerd R.A.P. en Volharding — naar Rotterdam met zijn Rapiditas en zijn eveneens over 't algemeen weinig betekende clubs en clubjes van lagere rang — naar den Haag, waar de oud kampioenen ternauwernood de degradatie-wedstrijden zijn ontloopen, waar Quick het misschien ook al niet langer kan bolwerken in de eerste klasse, en waar de H.V.V. ook niet meer is, wat het geweest is.

Haarlem maakt een uitzondering op 't oogmerk. Daartegenover gaat het die verenigingen, die minder van concurrentie te lijden hebben wel wat beter. Hadden b.v. de Cadetten voortdurend hun volle team in 't veld gebracht, zij waren beslist de sterkste vereniging, en niettegenstaande die onvolledige elftallen hebben zij, zoolang zij in de eerste klasse spelen, steeds een goede plaats weten in te nemen, en is hun spel altijd van goede kwaliteit geweest.

Hoe hier verandering in gebracht kan worden, is nu juist geen heel gemakkelijke vraag, een vraag, die ik trouwens liever aan meer bevoegden ter oplossing overlaat. Dat echter langzamerhand in deze richting, (zoo die tenminste

wenschelijk voorkomt), gewerkt kan worden, geloof ik zeker. Bij mij zelven maakte ik een plan, hoe misschien dat doel bereikt zou kunnen worden. In ruwe trekken is mijn plan zoo:

Er bestaat slechts ééne eerste klasse competitie voor 't geheele land. Hiertoe behooran b.v. (om de voornaamste voetbalcentra te nemen) de volgende 10 steden:

Amsterdam, Haarlem, Leiden, den Haag, Rotterdam, Dordrecht, Breda, Utrecht, Enschedé en Arnhem.

In deze steden bestaat een plaatselijke bond. Deze vaardigt een XI tal af, dat deel zal nemen aan de groote eerste competitie. Iedere vereeniging die in aanmerking wenschte te komen moest lid zijn van dien plaatselijken bond, en kan dan tevens mededingen in de wedstrijden om het plaatselijk kampioenschap, (waarschijnlijk zouden deze wedstrijden spoedig vervallen, daar in vele steden de vereenigingen wel zouden samensmelten, waar dit niet het geval zou zijn, bleven die wedstrijden bestaan, hetgeen nog volstrekt geen bezwaar zou opleveren), kampioen van 't land, was die Bond, wier XI tal de meeste punten in de competitie behaald had.

Voor de 2e klassers verdeelde men bijvoorbeeld het land in 2 districten, te weten: A. Groningen, Leeuwarden, Assen, Zwolle, Deventer en Nijmegen.

B. 's Hertogenbosch, Tilburg, Wageningen, Breda (alwaar Velocitas alleen in de 1e klasse zou zitten) Delft en Hilversum.

De beide kampioenen der twee 2e klasse districten zouden tegen de 2 laatste der eerste klasse een promotie-competitie moeten spelen. Ook hier zouden plaatselijke kampioenschapswedstrijden, voor zoover de meerdere vereenigingen bleven bestaan, geregeld kunnen gehouden worden.

Mocht in andere steden als Middelburg, Zutphen, Kampen etc. het voetbalspel ook in de toekomst een hoogere vlucht nemen, dan zou aldaar ook een bond (om het zoo te noemen, al was het per slot van rekening maar één enkele vereeniging) kunnen worden opgericht, en zou deze na goedkeuring van het „Hooge Bondsbestuur“ kunnen ingedeeld worden in een der 2e klasse districten. Een derde klasse competitie kon ook worden opgericht. Door dit, in grove trekken aangegeven, systeem zouden de kleine clubjes spoedig met de grotere samensmelten. Van iedere stad slechts één elftal in de competitie. Finantieel zouden de clubs er op vooruitgaan. Het spel zou beter worden, de krachten werden hoe langer hoe meer gecentraliseerd.

Dit plan verder uit te werken lijkt mij voorloopig overbodig. Autoriteiten op dit gebied zullen, zoo zij het de moeite waard achten, hierover wel eens iets van zich laten hooren.

THECO.

Onder de menschen.

III.

KORFBAL.

'k Was ondeugend geweest, heel ondeugend zelfs, 'k had bittertjes gedronken, heusche bittertjes en in m'n ooren klonk nog de nadreun van 'n schreeuwende juffrouw en 'n valsche piano. 'k Dwaalde, zwaaide of hoe je 't noemen wil, met 'n oh-wat-heb-'k-een-haarpijn gezicht de Helmerbuurt door, 't beroemde gedicht van „de Hollandsche natie“ zingend. Plots wordt m'n muzikale stemming afgebroken: 'k hoor voetballen; met zwaaiende armen en beenen spoed ik me naar de plaats vanwaar 't geluid komt én... in 'n dwarlende hoop, met 'n bal gooiend, staat het kroost van de Amsterdamsche vaders en moeders, al maar gooiend, met twee manden op 'n paal erbij, die 'k eerst voor 'n uit mekaar gewaaiide goal aanzag! Van verbazing werd 't helder in m'n hoofd en 'k begon met aandacht te turen naar dat spel, met naast me een volbloed-korfbal-mensch, bevende van korfbal-extase als de bende onder den mand, de bal met hoopjes inspanning erdoor, ertegen of erop trachten te gooien. Dan schreeuwt ie met 'n door korfbal-aandoening verstikte stem „goal“, en wendt zich tot me met 'n: „wat 'n prachtig eenig-mooi doelpunt!“. Ik verontschuldigde me met de mededeeling, dat ik noch 't doelpunt, noch 't prachtig-eenig-mooie ervan, bemerkte heb en zeg op kalme toon, dat ik 'n dood-gewoon voetbalmensch ben. Dan neemt ie weer 't woord. — De sportlui zijn hier verstandig geworden, voetbal, bäh! Elkaar met zware schoenen bont en blauw trappen, met hard-leeren handschoenen de hersenpannen van je tegenstander inbeuken; 't publiek, gillend, gelijk een troep bloeddorstige wolven; zoo'n voetbal met alle kracht van je spieren tegen 'n hoofd aanschoppen, menschen, krimpnd van pijn op den grond, longontsteking, toring op je lichaam halen, dát, ja, dát, meneer, noemen ze voetbal; maar korfbal, dames en heeren, jongens en meisjes verbroederd of verzusterd door één hechte sportband, zachtzinnig, ja... voetbal sterft uit in Amsterdam, ieder gaat ons spel beoefenen, voetbal moet je kennen, korfbal ónnoodig, je gooit maar mee-je neemt den bal, wandelt op je doolie gemak, al gooiend naar den mand en ziet 'm er door te gooien; geen tegenstander duwt je op zij, is dat nu niet het spel der toekomst? ... Vergeef me, lezeres en lezer, dat ik met 'n onderdrukte geuw en 'n als-de-kinderen-maar-zoet-zijn gezicht antwoordde —: het is zoo, dát, dát is het spel, het unique spel der toekomst. — En peinzend over korfbal wandelde ik verder.

Wedstrijden

OVERZICHT.

Het seizoen spoedt ten einde, gelukkig ook want anders zou voor het toch al zoo kleine cricketseizoen niet veel tijd meer over blijven. Alleen de clubs betrokken bij degradatie en promotiecompetities zijn nog aan het werk en zoo vlogen in den Haag R.A.P. en Rapiditas el-

HOLLANDIA TAFELWATER
HAARLEM.

kaar in de haren. Hoewel in de competitie Rapiditas tweemaal door de roodzwarten werd geklopt zat ditmaal de schoen aan het andere been en wonnen de Rotterdammers met 3-1. De kans om derhalve voor de hoofdstad een eerste klasclub te behouden is dus vrijwel verkeken, de Amsterdamers zullen in het tevreden seizoen zich met tweede klas voetbal volgende moeten stellen, iets wat waarschijnlijk aan de populariteit van voetbal in Amsterdam een zeer groot nadeel zal zijn. Te Bussum wist Victoria door een 3-0 op Swift zich een plaats in 2A. te veroveren. Voor de promotie-competitie der 2e klasse won A.V.V., na in Amsterdam met 3-2 verloren te hebben, te Utrecht, hoewel slechts met 9 man spelende, met 2-1 van U.V.V., voorwaar een zonderlinge wisselvalligheid van het spel. Het baat de

Amsterdamers echter niet en zij zullen nog eens opnieuw moeten trachten een plaats in de 2e klasse te veroveren. Eveneens voor dezelfde promotie-competitie won Saturnus van Quick II met 5-0.

In het oosten wist Wilhelmina door een 3-1 op G.V.C. vrij zeker de laatste plaats met haar gevaren te ontkomen.

Ook aan de bekercompetitie kwam Zondag een einde. V.O.C. was de gelukkige, waarmee de traditie, dat geen club tweemaal den beker wint, voorloopig gehandhaafd bleef.

Op internationaal gebied was het Zondag een gelukkige dag voor de Hollanders: het Nederlandsch XI tal won te Antwerpen terwijl P.W. te Tourcoing over de Racing Club de France zegevierde.

De strijd om het Koperen dingetje. Holland tegen België in Antwerpen. . . . *We hebben het!!!*

Het koperen vod is ons!

Zondagmiddag om kwart over vijven droegen Boomsma en Lotsy het zegevierend naar het clublokaal van onze Hollandse jongens, waar 't met jublend gejuich werd ontvangen.

Het koperen vod is ons!

Viermaal hebben de Belgen hun Noordelijke broeders geslagen; viermaal is Kees van Hasselt, de kranige organisator van dezen vermaarden strijd, in weening en knersing der tanden uit de Schelde-stad teruggetrokken; viermaal zijn de Hollandsche voetbal-argonauten, die togen naar den vreemde om te veroveren het gulden vlies, genekt teruggekeerd, maar nu, maar nu: het koperen vod is ons . . .

Het was dan ook een prachtige combinatie, die tegenover de Belgen stond; een combinatie, die er wezen mocht en die getoond heeft een spel van zéér superieure kwaliteit. En laat ik het voorop zetten in m'n verslag, zoodat ieder het al dadelijk leest, dat onze linksbuiten, de Vos, die tegen de Caledoniens een parodie op een eerste-klas-speler was, zich heeft gerehabiliteerd. Zelfs het beste paard struikelt wel eens en zooals onze bruine D.F.C. er Zondag speelde, kalm, degelijk, sympathiek, verdient hij 'n plaats in het eere-elftal ten volle. Hij hunkerde naar den strijd, om z'n goeden naam te herstellen en was al vroeg aan 't Rotterdamsche station, waar zich een gezellig clubje supporters bijeen-verzamelde, om te wachten op den Haagsechen trein, die andere spelers bracht. Er was al geestdrift vroeg in den morgen.

De gereserveerde waggons waren spoedig gevuld en in zeer opgewekte stemming ging het naar Antwerpen. In Dordt werd het gezelschap vermeerderd, in Rozendaal kwamen Boomsma, de Neve, Luijens en Stom het elftal vervollledigen, om niet te zeggen vervollkomenen, en in Eschen werd 'n verbazend leuk half uurje doorgebracht en 'n zeldzame kiek genomen van de Hollanders, die zeker opgang maken zal. We waren de douanen te slim af,

dansten een cake-walk in de wachtkamer, kochten verbazend-groote cakes en toen de trein in Antwerpen arriveerde, glinsterde de strijdust van verre onze Belgische vrienden tegen. Voets was natuurlijk aanwezig om den Hollanders het eerste welkom toe te roepen. Voets is de ge-incarneerde populariteit; Voets is 'n leuke vent; Voets is 'n fideele jongen, en toen we 'm ontwaarden in z'n jas à la Koen Verduin vlogen we als razenden op 'm los. Wat we 's ochtends in Antwerpen hebben gedaan, behoort niet binnen de grenzen van dit verslag te worden vermeld, maar toen de Vlaamsche koetsiers ons voor den ingang van het Beerschot-terrein brachten, was onze dag al welbested geweest. Iemand die, zooals ik, nog nooit daar geweest is, voelt het water in z'n mond komen, als-ie 'n blikken slaat op het Beerschot-veld. O, veel-geprezen Wasse-naar, waar H.V.V.-geelachten zijn opgegroeid en verstorven; o, dierbaar kolengruis, waar één's m'n wieg op stond, m'n voetbal-wieg, wel te verstaan; o, Klarenbeek; o, Hollandsche velden-in-éénen-adem, wat prijzen wij u mooi? Waar is uw park, met slingerpaden en banken, zooals hier? Waar zijn uw oefenvelden? Uw tennis-banen? Waar uw tribunes, uw romantisch-rotsteenen clubhuizen? Waar, waar?

Op het Beerschot-veld is alles. In dat voetbal-Luilekkerland mankeeren slechts zacht-ruischende beekjes, sprankelende watervallen met zilveren forellen, Italiaansche meisjes in sierlijke gondels. . .

Zonder overdriving: het is 'n pracht-veld. Zoo glad als 'n billard, vast als asfalt. De Kalverstraat is er niets bij. Alleen schijnt me voor onze Hollandsche spelers de breedte een bezwaar. Er stond 'n flinke storm en regen-luchten hingen dreigend boven de landen, toen 't uur van aanvang sloeg. De tribune was prop-vol; ook langs de grenzen stond veel publiek, maar toch minder dan bij ons voor 'n zoo belangrijken strijd. Onze jongens kwamen

het eerst op 't veld, met daverend applaus door de Belgen begroet. Zóó waren de elftallen:

België: Thornton (doel), Andrieu en Poelman (achter); Fasson, Grumeau en van Hoorden (midden); Robijn, Destrebecq, van der Stappen, Brandsterst en van der Stappen (voor).

Holland: Beeuwkes (doel); Stom en Stol (achter); Kessler, Kamperdijk en de Korver (midden); Boomsma, Loty, de Neve, Lutjens en de Vos (voor).

Scheidsrechter: Koning.

Grensarrechters: De Bormann en Willing.

De elftallen spelen in de nationale kleuren. Van der Hoorden wint tegen Kessler de toss en de Belgen spelen eerst met wind mede, wat niet belet, dat de eerste aanval voor ons is, een directe, vlugge overrompeling van den rechter vleugel met Boomsma als opbrenger. In laatste instantie is Thornton de redder en de tegenstanders antwoorden dadelijk met een contra-aanval, die echter evenmin resultaat heeft. Reeds direct is alles in volle actie. Van de tribune gaat 'n daverend geestdrift-geschal op, als Robijn den bal meeneemt, mooi overzet naar Van der Stappen, die in keurige positie staat, maar Stom vliegt er als 'n furie tusschen en onder luid gejuich van de Hollanders is 't gevaar afgewend. Het was 'n prachtig stukje spel, en m'n Belgische collega-verslaggever naast me staat blijkbaar óók in bewondering. Ik ga naar 'm toe.

"Dat 's Stom", zeg ik.

Hij kijkt me verbaasd aan.

"Dat 's niet stom", zeg-ic . . .

"Dat 's wel Stom" zeg ik . . .

De man wordt kwaad.

"Maar waarom is dat dan stom", vraagt-ic.

"Omdat z'n vader Stom was", zeg ik . . .

M'n collega die er niets van begreep, gaat heen, maar 'n poosje later komt-ic lachend terug en zegt:

"U hadt gelijk, 't was Stom" . . .

Ondertusschen was 't gevecht natuurlijk voortgezet. Als 'k weer opzie, valt België goed aan, maar de Neve en Lutjens, die inseparabeltjes van Velocitas, nemen den bal af en vliegen er van door. Deze beide spelers met hun keurige tactiek om, achter den vijandelijken midden-speler om samenspelend, op het doel los te stormen, zijn overweldigend goed.

Een mooi schot van Eddy wordt door Thornton gehouden. Zeven minuten na 't begin zet Kamperdijk den bal voor 't doel, Lutjens, die beslist buitenspel staat, schiet keihard in 't net, maar 't punt wordt natuurlijk ongeldig verklaard. Als er 'n minuut of tien gespeeld is, zijn alle Hollandse harten vrijwel gerust. Het elftal toch vertoont prachtig, stevig spel, combineert uitnemend, de vleugels brengen herhaaldelijk goed op, en het overwicht is dan ook beslist. Manager van Hasselt strijkt z'n hand over z'n buik en werpt zalige blikken naar de tribune, waar 't kopperen dingetje staat. Dan ziet-ic 't veld weer in. Kamperdijk wordt gepasseerd, Fasson brengt den bal op, maar 'n keurige kei van Stol zuivert het veld. Dan is de beurt aan de Vos, die een mooie ren onderneemt, op 'n goed oogenblik goed overzet, maar Poelman ontfutselt Loty den bal. De Belgen komen

keer op keer mooi opzetten.

Hun loopen is zeer vlug, hun samenspel wat talmend, maar toch zuiver. De middenlinie der Hollanders is echter enorm. Kamperdijk, de Korver en Kessler laten mooi doordacht, stevig spel zien. De linkerwing der Belgen wordt door den Spartaanschen Bok geheel beheerscht, en breken de vreemdelingen door, dan is in de achterhoede Stom de man, om op te treden. Beeuwkes is totaal op nonactiviteit, want de cadet vertoont een enorm, weergaloos spel. Alles heeft-ic, zoo niet met z'n voeten, dan met z'n hoofd. De Belgen aan den kant zijn vol bewondering.

Daar gaat het weer. Hup-hup, tik-tik, zeggen Lutjens en De Neve. Grumeau wil er tusschen rennen, weg. Loty geeft over aan Boomsma; deze passeert Andrieu, zet voor en 'n harde kanjer van Dirk van D.F.C. wordt door Thornton keurig gestopt. De Leopoldsche doelverdediger is in zeer goeden vorm en staat altijd op de plaats, waar de bal komt.

Dan moet Beeuwkes eenmaal optreden; met weidsch gebaar van beide handen slaat de koning van ons doel den bal terug, de Korver krijgt 'm, en in één van z'n bekende, harts-tochtelijke rennen vliegt de Rotterdammer vooruit, geeft over aan de Neve, die "genomen" wordt. Een kanjer uit den vrijen schop heeft bij Thornton geen kans. Poelman staat herhaaldelijk z'n man, maar als Loty een prachtkans heeft gemist, gaat van der Stappen er van door. Bok wordt gepasseerd, de Belgen hebben vrij veld, de bal wordt op een meter hoogte ongeveer aan Destrebecq gegeven, die gereed staat om te kogelen, als Stom toe komt vliegen en net vóór den verbaasden buik, o neen, voor de buik van den verbaasden Belg den bal weg-kopt, meeneemt, naar Boomsma overzet, die 'n ren onderneemt, goed schiet, maar Thornton is er weer en 'n hoekschop is 't gevolg, de Vos neemt 'm, zonder succes, want Poelmans redt zeer mooi. Hoewel onze landgenooten zeer beslist de meerderen zijn, kan de bal het net maar niet vinden. Lutjens, die met de Neve prachtig speelt, schiet niet bijzonder goed, Loty evenmin, en Thornton houdt de rest eruit. Met 0—0 komt rust.

Na de rust.

De eerste oogenblikken zijn voor de Belgen, wier rechterwing, hoewel overigens uitnemend door Kessler in bedwang gehouden, er van door gaat. Een schot doet den bal even naast het doel vliegen. De Hollanders hernemen hun overwicht, maar een herhaaldelijk buitenspel staan doet alle kansen verdwijnen. Het publiek is zeer geestdriftig, maar eerlijk en billijk in z'n applaus, het ziet, dat onze spelers de overhand hebben en het juicht hun kranig spel gul toe.

Als Kamperdijk, die, evenals de Korver, niettegenstaande hun Praagsche reis, enorm spel vertoont en soms de geheele breede linie beheerscht, den bal voor het doel zet, is het weer Lutjens, die onhoudbaar doelpunt, maar het buitenspel-spook was dáár om ook dit succes te reduceren. Steeds sterker worden de onzen. De Belgische verdediging echter houdt stand.

Een schot van z'n eigen achterspeler wordt door Thornton bewonderenswaardig uit het doel geschopt. Een bal uit 'n hoekschop zal er invliegen, maar de keeper waakt. Boomsma, die keer op keer voorziet, wordt ook keer op keer „genomen” door den unfair-spelenden van Hoorden, die tenslotte een waarschuwing krijgt, onder luide goedkeuring van 't publiek.

Er is van deze tweede helft weinig te vertellen. Het is een absoluut sterker zijn der Hollanders, die hard werken om het net te vinden, maar zonder resultaat. Bok zal het probeeren, en gaat met Boomsma de geduchte rechterwing der Spartanen vormen. Dan zal Kessler weer naar voren gaan, om te scoren. Eindelijk komt er wat. Lutjens schiet keihard, Thornton stopt onvoldoende, en de Neve schiet vliegenvlug toe om onder daverend gebel van de Hollandsche supporters de doelpunten. Nu is er gewonnen, denken we. Nog tien minuten, en die zullen wel goed afloopen.

Maar we denken verkeerd. Onder stijgend gejuich zetten de Belgen op, passeeren de middenlinie, komen bij Stom, die terugspeelt op Beeuwkes. De D.F.C. er loopt uit, maar op schier onverklaarbare wijze is Stoms voet gereed om den bal 'n duw te geven en met 'n trek-schuitvaartje huppelt de bal door het leeg doel.

Geestdrift bij de Belgen, algemeene verslagenheid bij de Hollanders. Kees v. Hasselt verbleekt, Bill Dijkhoorn zegt 'n leelijk woord, maar we herademen weer als de Korver een pracht-reu onderneemt, alles voorbij, z'n lichaam met alle uiterste inspanning vooruit gociend, tot de bal even naast vliegt.

„Eddy, Eddy”, smeeken we. En de stoere Velocitaan zit er geweldig op. Boomsma geeft nog 'n mooi, hard schot; Beeuwkes loopt gewaarloos uit, en met 1—1 komt het eind.

Wat nu?

Er wordt besloten een half uur te laten doorspelen. Is het dan nog niet tot 'n beslissing gekomen, dan zal de overwinnaar in den op 14 Mei te Rotterdam te spelen wedstrijd beide „dingetjes”, het koperen en het zilveren, ontvangen.

Onder merkbare spanning wordt weer begonnen. De Hollanders hebben den wijd in den rug en slaan een positieve belegering om het doel der vijanden, dat echter niet kan doorboord worden. Onze voorhoede, maar meer nog onze middenlinie werkt enorm. Een vrije schop, even buiten de strafschoplijn, wordt door de Neve er over gekogeld. Dan gaat Robijn er van door, onze mannetjes zijn te ver opgedrongen, en we staan doodsangsten uit, maar de energieke Stom is er weer bij, om den bal aan z'n voorhoede te geven. Het is in deze periode vooral, dat Kamperdijk enorm werkte, met een prachtig overwegen en 'n taaiheid, die bewondering afdwingen. Eilaci, het kwartier is om, en nog altijd niet gescord. Nu krijgen onze jongens den wind tegen. De toestand is donker. Wij, supporters, staan zwijgend aan 't lijntje, maar Bill Dijkhoorn neemt 'n kloek besluit.

„Allemaal bij mekaar”, zegt-ie. De over 't veld verspreide Hollanders worden bijeengeblazen, nestelen zich dicht bij 't vijandelijk doel en hebben 't heilige voornemen, om met e

soort Indiaansch krijgsgescheuw hun spelers den moed te schenken, die zoo hoog noodig is. Daar gaan ze met den bal. En wij gillen onze geestdrifkreten de lucht in, dadelijk beantwoord door een joelend gejuich van de tribune, als Destrebecq de middenlinie passeert, over geeft aan van der Stappen. Maar dan komt 't sensationeele, dan daagt het in den Oosten: onze oud-Hollandsche voetbal reputatie zal zich herstellen.

Houd moed, Kees, je hoeft niet zonder het koperen dingetje naar je vrouw in de Mathe-nesserlaan terug.

Bok heeft den bal. Daar stormt-ie Fasson voorbij, Poelman geen kans, overgegeven aan Lutjens op 't mooiste moment, 'n schot, (rit-ie?), en Thornton stopt keurig, maar een hoekschop is het gevolg. Boomsma neemt 'm kalm. Hij kijkt even, trapt, de bal suist met 'n sierlijken boog naar Eddy's hoofd, 'n kopstuk, zooals 'k er nog nooit een gezien heb, en met trillende vaart vliegt de bal boven 't hoofd van den verbluft Thornton in 't net. Het was 'n prachtig stukje voetbal.

Wij (ik schaam me er heusch niet voor) wij staan arm in arm te dansen en te zingen, tot groot plezier van 't tribune-publiek. Maar de angst zou weer komen. De Belgen zitten en zetten mooi op, doch begaan de geweldige fout van hun gansche middenlinie naar voren te recruteeren. In 't eerst heeft dit geen nadeel. Integendeel. Als er een voor Beeuwkes gevaarlijke doelworsteling ontstaat, klinkt het fluitje en wijst de scheidsrechter op het strafschoppunt. Consternatie. Waarvoor, waarom, voor wie? De beide grensrechters vliegen 't veld in en na eenig onderhandelen gooit König den bal op. Toen kwamen de momenten van den strijd. Als de Neve den bal van de Korver krijgt is de Belgische middenlinie in geen velden of wegen te zien, de achterhoede te passeeren is 'n peulshilletje voor den kranten cadet, en als dit is gebeurd, lost Eddy een ontzaglijke kei, en de dans- en zangvoorstelling aan 't lijntje herhaalt zich, want de bal zit er gloeiend in...

De Belgen versuft.

En wij: „Eddy, Eddy, Eddy”.

Onze Zuidelijke broeders hebben niet veel meer in te brengen. We staan aan den kant te rillen en te beven van verwachting, als de Vos den bal meeneemt, alles passeert, en op tien meter afstand van 't doel een kogel schiet, die de lat scheert. Jammer. Nog vijf minuten. Op volkomen gelijk en gelijkvormige wijze als den vorigen keer krijgt de Neve den bal, Poelman kan er naar fluiten, pang... Wat hebben wij onzen middenvoor gevierd voor dat laatste puntje en wat deden de Belgen nog een wanhopige poging om ons net te vinden...

De fluit gaat. 4—1.

Kees van Hasselt en Eddy de Neve worden op de schouders geheven en naar de tribune gedragen. Daar brengt het joviale publiek ons elftal een spontane ovatie, daar wenscht mr. Havenith den manager geluk met deze schitterende overwinning en draagt het koperen dingetje aan hem over, daar antwoordt van Hasselt eerst in 't Fransch, daarna in 't Hollandsch en vandaar dragen wij eindelijk het gewonnen „vod” jubelend weg.

En nu nog een hartelijke gelukwensch in

'topenbaar aan Has. Je hebt er voor gevochten, je hebt het zien mislukken telkens, aan jou hebben en het Nederlandsche voetbal en de Nederlandsche voetballers een verplichting en daarom een woord van hulde aan ons Has, dat in de eerste plaats je eigen succes is. Maar ook een woord van hulde aan ons dappere elftal. De mannetjes hebben gezwoegd en gezweet, gestreden met taaie volharding en 't is beloond geworden. Ik maak geen enkele uitzondering; al is natuurlijk een complimentje bovenal verdiend voor Eddy met z'n vier doelpunten, voor Stoms ontzaglijk werken; ze hebben met z'n elfven gewonnen en daar was er niet één, of hij verdiende z'n plaats. Toch durf ik een opmerking maken.

Het samenspel van de Neve en Lutjens, hoe schitterend ook, moet niet te ver worden doorgezekt, zoolang er vleugels zijn. 't Was Zondag al veel beter dan in den Haag: de Vos en Boomsma die beiden keurig speelden, kregen hun aandeel in den strijd, maar nog niet ten volle. Wordt ook dat nog iets beter, dan kan deze voorhoede gerust genoemd worden na die van 1897 in het Nederlandsche elftal.

De Belgen vielen me tegen.

Ik had meer verwacht, maar... wellicht waren onze mannen in te goede conditie. 't Schieten is niet bijzonder en er viel niemand verbazend op, de doelverdediger uitgezonderd. 't Zij gezegd, dat er invallers waren. Het samenspel is goed. De scheidsrechter luisterde flink naar z'n beide grensrechters.

's Avonds diner, waar veel vriendschap was, waar Brabantonne en Wilhelmus werden gespeeld en gejubeld, waar Kees van Hasselt en Jasper Warner werden benoemd tot ereleden van den Belgischen Bond en waar... niemand was om voor die eer, den voorzitter van den N.V.B. bewezen, officieel te bedanken. Toen met Paschen de Caledoniërs in Rotterdam arriveerden, was er geen vertegenwoordiger van den N.V.B. De Nederlandsche beker werd aan V.O.C. uitgereikt door een niet-bestuurslid en in Antwerpen was iemand namens onzen Bond eveneens ver te zoeken. Wij echter waren er niet minder vroolijk om. En 's avonds was 't één lange pleziertocht naar huis terug, één stroom van vroolijke, overwinnende spelers en supporters. Aan 't Beurs-station een troep Rotterdammers, om van Hasselt geluk te wenschen en dan... naar bed.

Onzen jovialen Belgischen vrienden hiernog eens een dankbaar woord. We zullen ze den 14en in Rotterdam ontvangen! 't Is een mooie sport-dag geweest.

"t Was kollesief," zou Dirk Lotsy zeggen.
D. HANS.

P.W. te Tourcoing.

In de demi-finale ontmoetten elkaar Zendag j.l. Prinses Wilhelmina en de Racing Club de France. Tegen 3 uur ongeveer stelden de elftallen zich onder leiding des heeren Boon op en wel als volgt:

P.W.: Stroink, Gebr. Barendtzen, Teerink, Jansen, van Heek, Jannink, Palthe, Van Voorst Beukers, ter Brake en de Racing met:

't Kint, Robert, Degrange, Jordan, Matthey,

Cardnel, Grauriler, Jordan, Matthey, Lindeman, Degrange.

De Racing Club telt 2 invallers, waarvan één voor den Hollandschen speler van Hasselt, die wegens een verwonding aan zijn knie niet meekwam. Het terrein bevindt zich, niettegenstaande de talrijke regenbuitjes, in vrij goeden toestand. Van het terrein gesproken. Hiervan zou menig Hollandsch voetballer wat landaan. Prachtig vlak, met afmetingen 120 bij 60 M. De douces separated, dressing rooms enz. zijn verder zeer ten gerieve der spelers. De outlijnen worden gevormd door het ophouden der grasvlakte. Verder zijn 2 tribunes aanwezig en bevinden zich naast de football-ground eenige tennisvelden en rondom dit alles een renbaan.

Bij onze komst op het terrein waren de Franschen reeds aanwezig. Deze laatsten hadden zich direct van den trein naar 't veld begeven en bleken hier overal goed bekend te zijn, daar zij reeds ottelijke keeren in Tourcoing speelden. De opkomst van 't publiek was zeer weinig, de oorzaak hiervan lag in juist met deze match samenvallende courses. Eerst gingen beide teams een kwartiertje goalschieten zoodat het ongeveer 3 uur was geworden, toen de heer Boon „commencer“ blies. De Franschen winnen den toss en laten P.W. de eerste helft „Contre vent“ spelen. P.W. trapt af. Een oogenblik verwijft de bal in midden van 't veld, eenig heen- en weer getrap en gecenter en dan plotseling een mooien snellen aanval van P.W. Palthe en Beukers nemen ieder een back voor hunne rekening, en geven zoodoende Van Voorst de kans, de eerste er mooi in te schieten. Na den aftrap dringt de Racing telkens gevaarlijk op en bezorgt de Fransche voorhoede benauwde oogenblikken aan de P.W. verdediging, maar Stroink en de Gebroeders staan pal en zorgen telkens voor retourneeren van den bal. Bij een snelle verplaatsing van 't spel krijgt P.W. een corner, die echter niets oplevert. Een dito voor de Franschen wordt juist tegen de lat gekopt. Dan is 't weer P.W. dat aanvalt en even buiten 't strafschopgebied valt haar een free-kick ten deel, die echter door Teerink jammerlijk naast wordt geschoten. Dan weer een plotseling opdringen der Racing voorhoede waarbij Stroink 2 keer prachtig reddt. Een free-kick voor P.W. wordt door Beukers juist naast 't doel gekopt en kort hierop zijn de eerste 3 kwartier ten einde.

Na de pauze krijgt P.W. den steun van den scherpen wind en is dan ook voortdurend op de Fransche helft. De beide Barendtzen posteerden zich in 't midden van 't veld en keeren den eersten tijd alles. Een voorzet van ter Brake geeft aan van Voorst een dot van een kans, doch door onbesuisdheid trapt hij den bal meters naast. Telkens en telkens halen de P.W. voorwaarts den bal weer op en bestormen het Fransche doel. Het regent schoten, doch 't Kint is enorm en slaat de moeilijkste ballen eruit. Bij een rush van den Franschen linksbuiten, neemt Teerink hem een weinigorsch, zoodat hij hals over kop het veld uit olde, waarvoor de referee Teerink een waarschuwing geeft, wat Teerink de leuke opmerking ontlokte: „Il me jette aussi toujours!“ De bal

wordt naar Lindeman gecenterd en als een pijl uit den boog vliegt de kampioenlooper van Parijs langs de Barendtzens en scoort onhoudbaar. De Racing wordt nu wel voor een oogenblik iets sterker en scoort zelfs voor de 2e keer door Mathey doch de referee had reeds voor off-side gefloten. De aanvallen van P.W. worden weer onstuimig. Twee schoten van van Voorst gaan over de lat. Een enorme kei van Palthé, die reeds in het doel gewaand werd, slaat 't Kint er uit, een overzet van Jannink wordt door Beukers in den linker benedenhoek geschoten maar 't Kint is niet te passeeren. Ongeveer 5 minuten voor tijd krijgt ter Brake uit een center van Beukers den bal vrij, een schot... en P.W.'s tweede goal is ter wereld. Nog eenige minuten, aanvallen aan weerszijden, doch in den stand komt geen verandering meer en heeft P.W. zoodoende *welverdiend* met 2-1 overwonnen.

Van de Racing waren de keeper, linksback, de halves en vooral de rechterwing met den middenvoor uitstekend, terwijl bij P.W. Stroink, de gebroeders Barendtzen, de halves (vooral Teerink) zeer goed waren. Voor de rust was de linkerwing zeer goed, na halftime was het spel meer op de rechterwing. Referee was de heer Boon. Met sommige zijner uitspraken konden de P.W.'ers zich niet goed vereenigen, terwijl hij zich eveneens door spelers en publiek liet influenceeren. Na afloop werden over en weer speeches afgestoken, waarbij de champagne lustig vloeide. De president der footballclub Tourquennois bedankte de beide teams voor het admirable jeu en hoopte dat beide clubs het volgende jaar wederom tot de deelnemers mochten behooren.

Maandagavond arriveerden we weer te Enschedé. De ontvangst aan het station verbaasde alle spelers. Honderden hadden zich voor het station om het vaandel en de muziek opgesteld, zoodat het wel leek dat niet „Prinses Wiëlmina“, maar Hare Majesteit Hoogstderzelve verwacht werd. En toen de muziek het

„Weest begroet met jubeltonen
Weest gezegend sterk P.W.“

begon te spelen en overal Bengaalsch licht en vuurwerk afgestoken werd, toen liep sommige P.W.'ers het gemoed over, toen konden zij zich niet langer inhouden, bij zulk een ontvangst, bij zoovele blijken van sympathie van 't Enschedesche publiek. Luide werden de vainqueurs toegejuicht, luide klonken overal de „three cheers“.

Al „cake-walkende“ en zingend ging 't toen in optocht achter muziek en vaandel naar het huis van den sympathieken Gijs Jannink, „Onzen Captain“ en wederom galmden de hoera's door de lucht. Telkens en telkens sloten zich er meer bij dezen stoet aan en zoo ging het onder voortdurende fanfare door de geheele stad, waar overal de overwinnaar begroet en luide toegejuicht werden. Gerust kunnen we dan ook zeggen, dat Enschedé trotsch op haar P.W. is, dat in staat was op vreemd terrein te verrichten wat H.V.V., noch Sparta, noch het Studenten XI op eigen terrein mocht gelukken.

P.W.'ers door deze overwinning hebt ge een groote reputatie gekregen, zorgt dat ge haar

niet verliest! Strijdt a.s. Zondag onvermoeid tot de laatste seconde en... overwint!

Holdert beker.

De eindstrijd.

V.O.C. slaat H.B.S. II met 3-0.

Op het H.V.V. terrein, het Hollandsche Sydenham, werd deze wedstrijd gespeeld. Het weer werkte niet mee, vandaar een matig publiek. De noodige supporters, zoowel heeren als dames van V.O.C. en van H.B.S. leverden het grootste contingent.

Scheidsrechter Salomons geeft het bekende sein en beide elftallen beginnen den strijd om het eenjarig bezit van het thans reeds zoo populaire geschenk van den Heer Holdert. De Rotterdammers zijn au grand complet, terwijl H.B.S. het zonder haar rechtsbinnen moet stellen. V.O.C. wint den toss, de roodbroeken trappen af en dadelijk doen ze den eersten aanval, snel en beslist. Lang duurt het echter niet, V.O.C. ontwikkelt een keurig samenspel en als de roodbroeken in de achterhoede een fout maken is V.O.C. „one up“, hetgeen de noodige ovatie van de V.O.C. aanhangers geeft. Snel komt daarna de linkervleugel der Hagenaars opzetten, halfbacks worden gepasseerd, de H.B.S.'ers meenen reeds een tegenpunt te zien, een prachtschot, maar de V.O.C. keeper staat waar den bal komt en keert op uitnemende wijze. Dan valt V.O.C. weer aan en slechts met groote moeite keert de Haagsche doelvrediger en als Crone een fout maakt is V.O.C. met 2-0 leidende. Nog is de strijd voor de Hagenaars niet verloren maar al denken we H.B.S. nog enkele malen tegen te zien scoren, in de eerste periode blijft het 2-0. Weer zijn 't de Hagenaars die daarna den eersten aanval doen, wel wordt goed gecenterd en vlug gedreven maar de schoten blijven uit, juist een groote fout van de Haagsche roodwitten. V.O.C. doet den aanval voornamelijk door den linker vleugel. Als Kuneman een bal voor het H.B.S. doel wegslaat, wordt uit den volgende strafschop de derde goal gescoord. Dan is H.B.S. voortdurend de sterkere, maar hardnekkig is de verdediging der Rotterdammers geen enkel Hagenaar wordt een oogenblik vrij spel gelaten en zoo nadert langzamerhand het einde. In de laatste oogenblikken krijgt van Hamel bij een overzet van rechts een goede kans om te scoren maar het blijft slechts bij een kans en als kort na een scrimmage voor V.O.C.'s doel Salomons tijd fluit is V.O.C. cuphouder tot 1906. Dadelijk hulde aan de roodblauwe V.O.C.'ers die door hun flink spel een welverdiende overwinning bevochten.

Een ovatie wachtte de heeren in Rotterdam. Ik kom nog juist op tijd om in het H.V.V. clubgebouw de twee en twintig spelers vereenigd te vinden; in hun midden de beker terwijl de heer Vroon van Gestel juist een aanvang maakte met een gloedvolle speech dankende de H.F.C.'ers die den beker gevuld terug bezorgden op de plaats waar zij haar een jaar geleden na een prachtstrijd op de H.V.V.'ers veroverd hadden. Dan wordt de eerste dronk gewijd aan den schenker, den Heer Holdert. Daarna reikt de secretaris-penningmeester den beker over aan de

houders, hetgeen natuurlijk gepaard gaat met een enorme ovatie, wanneer nog een dronk aan de bekerhouders en hun kranige tegenstanders gewijd is, behoort ook dit voetbalfeit weder tot het verleden.

G.V.C.—Wilhelmina.

Het ging in Wageningen om den poedelprijs, m.a.w. om het al of niet spelen van promotiewedstrijden. En door den afloop 3—1 voor Wilhelmina zal het nu vrijwel beslist zijn, dat G.V.C. dit jaar weer op de nominatie voor het 2e klasschap zal staan; alleen eene overwinning op U.D. in Deventer kan de Wageningers voor de laatste plaats vrijwaren.

G.V.C. verscheijnt ook onvolledig, met een gebroken voorwaartslinie; een middenlinie, waarin het gemis zeer werd gevoeld van Swaab, en een achterhoede, waarin Sandberg minder was dan gewoonlijk, terwijl Wichers en Camper Titsingh gemakkelijk gepasseerd werden en niet hard genoeg konden loopen om dat goed te maken. Wanneer de Wageningers den toss gewonnen hebben en eerst tegen wind in spelen is het G.V.C. die den aanval opent. Echter een paar kansen voor het doel worden door van der Bel niet benut.

Wilhelmina schijnt de waarde van het zoo kort geleden verkregen 1e klasschap te beseffen; sluit G.V.C. in met het resultaat dat weldra de eerste goal doorgeloopt wordt. Eene opflakering bij de Wageningers is hiervan het gevolg; aftrap; een rush van Groskamp langs den vleugel, en de stand is 1—1. Voor de 2e maal onderneemt de voorhoede van Wilhelmina een aanval op Sandberg's doel, door een fout van Boissevain wacht hij te lang met wegwerken waarvan Wilhelmina profiteert om een 2e punt te maken. Voor de rust weten de Bosschenaren hun voorsprong nog te brengen op 3—1.

Wanneer hierna G.V.C. den wind in den rug krijgt, herleeft de moed in de Wageningesche harten; evenwel te vergeefs. Het spel wordt hoe langer hoe onverschilliger; Keizer is in de middenlinie de eenige die zijn best doet, echter zonder resultaat. Tot scoren komt het dan ook niet meer, en als scheidsrechter Makkink tijd sluit, heeft Wilhelmina welverdiend gewonnen. Het elftal van Wilhelmina vertoonde vrij wat beter spel, dan dat waarmee het eenigen tijd geleden in Wageningen verscheen. De backs waren vrij goed; gaven echter soms blijk van weinig tactiek. In de voorhoede was het samenspel ook beter dan vorige keer en was het hier vooral de middenvoor, wiens spel opviel.

U.V.V.—A.V.V.

De laatste promotiewedstrijd van U.V.V. was wel de minst belangrijke daar U.V.V. reeds van het 2e klasschap verzekerd was, terwijl A.V.V. in elk geval de 2e plaats innam. Waarschijnlijk als een gevolg hiervan waren beide elftallen onvolledig, kwam A.V.V. zelfs met 9 man waaronder slechts enkele der gewone elftalspelers, terwijl bij U.V.V. ook al enige vreemde gezichten aanwezig waren. U.V.V. wint het opgooien en speelt eerst tegen den wind in. De roodgebroekte voorhoede wordt gemakkelijk door de Amsterdamsche verdediging in bedwang gehouden terwijl de uit 3 man bestaande voorhoede der Amsterdammer her-

haaldelijk de Utrechtsche verdedigers overrompelt maar slechts eenmaal den keeper kan passeeren zoodat met 1—0 in het voordeel der gasten wordt gedraaid.

In de 2e helft begint U.V.V. flink op te dringen misschien zijn de Utrechtenaren, dank zij den wind iets sterker maar de beide Amsterdamsche backs Krieks en Watrin zijn uitstekend en weten alle gevaar af te wenden. Door een misverstand tusschen Groothoff en een der backs maken de Utrechtenaren daarna gelijk A.V.V. geeft echer den strijd niet op, de voorhoede zwooegt en werkt voor 5 en kort voor het eind is Schuurman de gelukkige die A.V.V. de leiding en de overwinning bezorgt.

Bij de overwinnaars waren allen zeer goed op dreef, en onbegrijpelijk is het dan ook dat een volledig elftal te Amsterdam verloor. Bij U.V.V. blonk Drijver op de backplaats uit. Het geheele elftal was door invallen nog al verzwakt maar toch had een nederlaag tegen slechts 9 spelers niet mogen voorkomen. De scheidsrechter, wiens naam me gelukkig niet bekend is, was vrij zwak in zijn optreden.

Victoria (H) — Swift (A).

Deze wedstrijd voor het behouden of verkrijgen van een plaats in afdeling A werd gespeeld op het veld van „A.W.“ te Bussum. Onbekendheid met de gesteldheid der terreinen zal wel de oorzaak geweest zijn dat dit terrein gekozen werd, het had tenminste meer van een woestijn dan van een voetbalveld, waarvoor het vrijwel ongeschikt was. Omstreeks halfdrie werd aangevangen onder den scheidsrechter Kruit. Reeds dadelijk zit Swift met behulp van den wind op V's doel, maar het mag hen deels door het goede verdedigen van V. deels door het slechte schieten van hun voorhoede niet gelukken te scoren. Dan komt de beurt aan V. om te toonen, wat zij kan. Vele uitvallen echter leiden tot niets wegens de bergen zand, die de spelers in het gezicht krijgen. Nog dienen voor de rust eenige mooie schoten van J. Schröder vermeld te worden.

Na de rust is V. overwegend sterker en opent de rechtbanken de score met een schot, dat de doelverdediger had moeten houden. Eenige oogenblikken later wordt V. een strafschop toegestaan, waaruit Blommestein No. 2 ter wereld schopt. No. 3 volgt weldra als Gulcher den bal fraai in het doel kopt. Nog eenige laatste stuiprekkings van S. volgen dan en het einde komt met 3—0 voor V. waardoor S. gedegradeerd en V. gepromoveerd is. Het spel was over het algemeen matig tweede klas. Bij Victoria kunnen Staal, Blommestein en Thole bij Swift Toddy en v.d. Krap genoemd worden. Scheidsrechter Kruit vroeger wel beter hij mag toch ook wel achtgeven op het oordeel van den grensrechter.

A.

Met Bekkers elftal naar Praag.

Vorige week kwam ik te laat in Holland's dreven terug, om nog een en ander te vertellen over Bekker's toer naar Praag.

Zoo stonden we met ons twaalven, Goeden Vrijdag aan het S.S.station te 's-Hage en met enigszins sombere gedachten namen wij afscheid

van vrienden en kennissen, om de heele verre reis naar Praag te aanvaarden.

Dank zij de gezelligheid van onzen vriend Bok, was er toch weldra de stemming in, en het duurde niet lang, of Holland lag ver achter ons!

In Oberhausen werd overgestapt, en onder gezelligen kout werd verder gestoomd...

Eindelijk dan Praag, de hoofdstad van Bohemen. Nauwelijks zijn wij uitgestapt, of wij ontwaren minstens een honderdtal belangstellenden die ons opwachttten — meest Duitschers — en ons allerhartelijkst verwelkomden.

In optocht ging het naar ons Hotel „Goldene Engel“, wat voor Bok een aanleiding was om te vragen, of er veel van die engeltjes in Praag rondliepen. Het antwoord kon ik niet goed hooren, bovendien men antwoordde hem in het Boheemsch.

De eerste avond van ons verblijf in Praag werd genoeglijk op de z.g. boulevards doorgebracht, waar onder gezelligen kout en een lekker potje bier, geurige sigaar of sigaret de heerlijke muziek van diverse strijksjes werd aangehoord. Dat konden de Duitschers zich niet begrijpen, dat in training zijnde voetballers rookten en behalve minerale wateren nog iets anders durfden te drinken. Hun spelers waren constant in training, zonder rooken. De Bruyn Kops grinnikte over de training en pakte een tweede tumbler Urquelle, dat heerlijk smaakte...

Toen werd opgestapt, captain manager Bekker was streng en gedooide geen tegenspraak, hoe Ben Crone ook tegenspaltelde, het klokje van elf uur zag alle 12 spelers huiswaarts gaan.

De eerste ontmoeting.

Eerste Paaschdag, Zondag 23 April zouden we onze eersten wedstrijd spelen, en wel tegen de Deutsche Football Club, meer bekend hier onder den naam van D.F.C. Reusachtige reclameplaten kondigden deze ontmoeting aan als een All-Holland versus D.F.C.-ontmoeting. Dat was maar voor de reclame. In een blaadje las ik een aankondiging dat Kees Bekker de „G. O. Smith“ van Holland was, al 7 maal voor een Nederlandsch elftal was uitgekomen en Kamperdijk reeds een 5-tal maal de Internationale kleuren had gedragen. Allemaal reclame, waartegen Bekker zeer terecht protesteerde.

In rijtuigen ging het naar D.F.C.'s terrein, een in de hoogte buiten de stad gelegen grasvlakte. Toen we op het terrein arriveerden klonk er een luid applaus, terwijl de nationale driekleur ons vriendelijk toewapperde. De wedstrijd begon om half vier, en werd bijgevoerd door veel publiek, zonder overdrijving zeker wel 2500 à 3000 personen. Bekker begint met den toss te verliezen, waardoor zijn team, dat zich opstelde met van Weel (doel), de Bruyn Kops en M. van Leijden (achter), Schippers, Kamperdijk, Rompies (midden), B. Crone, de Korver, Bekker, Hamel, van Renterghem (voor), eerst tegen wind in moest spelen. De Hollanders hebben het in het begin te kwaad met den keiharden bal, en het oer-groote D.F.C.-terrein, dat overigens wel mooi en met gras bedekt was.

Na ± 20 minuten spelen mist Miel van Leijden een long-schot van een der D.F.C.-

voorwaarts, de bal zal over den goal waaien, als hij plotseling — vermoedelijk door den wind — naar beneden in het doel valt voorbij den niet weinig onthutsten van Weel. Bekker treedt flink op, deelt zijn laatste bevelen uit, speelt zelfs enorm zooals wij hem in lang niet zagen, en heeft werkelijk succes als hij een hard ver schot inzendt, dat in het net terecht komt, 1-1 dus, het publiek applaudiseert matigjes. De rust breekt aan, zonder dat zich verder opvallende gebeurtenissen voordoen.

Na de hervatting toonen onze landgenooten zeer fraai spel, een H.B.S. in zijn kampioensdagen waardig, en als van Renterghem 7 minuten na het begin een pracht-corner neemt, maakt Bekker z'n eerste goal van dit seizoen met z'n hoofd. Volgt een krachtiger applaus van het wel enthousiaste publiek, jammer genoeg worden onze landgenooten door pech achtervolgd, als eenige minuten later de Bruyn Kops zijn voet verzwikt, en den Hollanders geen invaller wordt toegestaan, wat van te voren door Bekker en den D.F.C.'s captain was afgesproken.

Het geheele nationale elftal wordt nu door elkaar gegooid, waarvan D.F.C. profiteert om kort achter elkaar tweemaal te scoren. En alhoewel onze landgenooten, vooral de laatste 10 minuten allerkeurigst spel vertoonden, moesten zij toch ten slotte zeer onverdiend met 3-2 verliezen.

Zij hielden zich kranig, die elf, later tien mannen, in Nederland toch werd een zware nederlaag verwacht, terwijl het nu net zoo goed een gelijk spel had kunnen zijn. Enfin, de uitslag is nu eenmaal 3-2 voor D.F.C.

Het spel der Duitschers was tamelijk ruw, de scheidsrechter wiens loopbaan waarschijnlijk meer voor dan achter hem lag had geen benul van „Free-kick“ overtredingen. De D.F.C. achterhoede weerde zich het best. De elf landgenooten speelden allen even goed, vooral dienen Kamperdijk, Rompies en Bekker vermeld te worden.

's Avonds werden de Hollanders uitgenoodigd op een Turn-Verein te komen, waar zij met een „All Heil“ werden begroet. De Duitschers waren sterk in de gymnastiek-leer, maar nog sterker in het bierdrinken.

Op den 2en Paaschdag werd weer om half vier begonnen. Toen werd de voor de Hollanders schitterendste wedstrijd gespeeld en wel Sparta versus Bekker's elftal!

Sparta — te Praag altijd — is de sterkste Boheemsche vereniging. Nog sterker dan Slavia, dat verschillende harer beste spelers aan Sparta heeft moeten afstaan, een en ander veroorzaakt door oneenigheden in de club zelve. Op Sparta's terrein was nog veel meer publiek aanwezig, toen onze landgenooten het veld van den strijd betraden. Zonderling genoeg was er geen sprietje gras te bespeuren, het veld op zichzelf was iets kleiner dan dat der D.F.C., maar kan het beste worden vergeleken bij één groote harde zandvlakte, die dan ook nota bene ter schoonmaking geveegd wordt. De Sparta-spelers zijn allemaal Czechen, die heel veel supporters hebben, daarentegen fungeerden de talrijke aanwezige Duitschers als Holland-supporters. Het Bekker elftal had dezelfde opstelling als den vorigen dag, behalve dat nu

Küneman, de Bruyn Kops plaats bezette. Thans won Bekker den toss, dat was een goed voortteeken!

Bekker besluit het eerst tegen wind in en tegen helling op te spelen, gaat zelf dan als 4de half-back fungeeren, met dat succes dat van Hamel uit een overzet van rechts het eerst scoort (1-0). Dan treden de Czechen zoo overdonderend op, dat 'n middenlinie 'n verdediging overladen wordt met werk. Vooral de linksbinnen en rechtbuiten, twee ex-Slaviaspelers en de centre-half — de namen ben ik helaas vergeten — zijn niet te genaken. En alhoewel de Spartanen van Weel in een form vinden, zooals maar weinig Nederlandsche doelverdedigers kunnen toonen, ziet hij toch voor rust drie maal zijn doel doorboord, eens uit een penalty. De referee — zijn naam was onuitspreekbaar — kon er zoo veel als niets van, gaf een strafschoep, zonder dat er sprake van eenige overtreding was, stond niet toe dat de spelers wijdbeens den bal uitgooiden en speelde voor . . . doofstomme. Captain Bekker stond tegen hem te oereeren in het Duitsch, maar hij antwoordde maar niet, toen werd den Sparta-captain gevraagd of genoemde functionaris slechts Czechnish sprak, op z'n ontkennend antwoord begon Bekker op nieuw hem toe te spreken, waarop hij eindelijk z'n mond opende en den niet weinig onthutsten manager toevoegde, dat hij niet wilde spreken uit vrees dat hij zich door de Nederlanders zou laten influenceeren.

De rust brak alzoo aan met 3-1 in Sparta's voordeel, en toen kort na de hervatting Sparta alweer scoorde, toen werd een verpletterende nederlaag der Hollanders verwacht! Weliswaar verwachtte men daarginds in het Noorden niet veel meer dan een nederlaag, maar het z.g. zoodje dat wilde niet verliezen. En met het idee bij zich om te strijden „to the bitter end“ toonden allen zulk 'n doortastend spel, dat 'n Küneman voor den besten achterspeler van Nederland, 'n Kamperdijk voor 'n ster die niet te overtreffen was, versleten werd. En van 4-1 werd het 4-2 door middel van Antoine van Renterghem die keurig speelde. En het werd 4-3, met een mooi schot van de Korver, het werd 4-4 na een stukje van keurig samenspel tusschen Bekker en de Korver . . . Het publiek was in extase over dezen „ausdauer“ onzer landgenooten . . . het werd 4-5 en de Duitschers hieven een donderend „hurrah“ aan, terwijl daar ginds heel in de verte de ondergaande zon haar laatste stralen op de Nederlandse driekleur wierp. Een der schitterendste overwinningen die ik behaalde in mijn voetbal-carrière“ verzekerde Bekker, de Korver e.a. mij.

Een incident deed zich bij dezen wedstrijd in de tweede helft voor. De rechtbuiten van Slavia, die zeer ruw speelde, dreigde met te zullen slaan, waarop Bekker op zijn beurt dreigde het veld te zullen verlaten, indien de referee den Spartaan geen waarschuwing gaf. Dit gebeurde dan ook, waarmede het incident was afgelopen.

Met gezichten, stralend van vreugde en genot werd de stad „Praag“ gedurende den avond in haar volle glorie bewoond.

Dinsdag werd er niet gespeeld. De omstreken

werden bezocht verschillende musea bewonderd. Vooral een duizendjarige kerk werd langdurig in oogenschouw genomen. 's Avonds werd in „fule dress“ in een der fijnste café-chantants gedineerd.

En Woensdag dan werd de laatste strijd gestreden tusschen

Bekkers XI en Combinatie Sparta—D.F.C.

Deze combinatie bestond uit 6 D.F.C.'ers en 5 Spartanen, Bekker won weer den toss, er werd wederom op Sparta's terrein gespeeld. De wedstrijd begon eerst om half zes, zoodat duizenden toeschouwers in staat werden gesteld na hun arbeid of schooluren het spel gade te slaan. Er waren wel 3 à 4000 personen aanwezig.

Weer begonnen de Bohemers met overdonderend op te treden, doch Holland's verdediging stond pal en weerde zich dapper. Jammer dat even voor rust de rechts-half een schot van verre inzond, dat van Weel had kunnen houden, wat echter nu niet gebeurde. Met 1-0 in het voordeel der combinatie trad de rust in. Dadelijk werd weer begonnen, maar de duisternis trad in, en de Hollandse voorhoede kon nauwelijks de vijandelijke doelpalen ontwaren. Daarbij komt dat en Ben Cone en van Renterghem op 1 Meter afstand van het doel zijnde, prachtkansen misten, zoodat hier ook al vrij onverdiend met 1-0 werd verloren.

's Avonds banket in een der deftigste Praagsche restaurants. Er werden speeches afgestoken door den voorzitter van Sparta in het Boheemsch, door de voorzitter van D.F.C. in het Duitsch, terwijl Rompies — die wegens zijn japansche allures en gezicht voor Okoe werd uitgemaakt — eenige woorden in het Boheemsch sprak.

Toen werd de terugreis aanvaard.

Ten slotte mag een woord van hulde niet ontbreken voor de spelers die in het buitenland onzen naam zeer hoog hebben gehouden. Kees Bekker verdient een pluimpje voor zijn leiding, dit ook namens al zijn medespelers!

Hercules toer in België.

Nauwelijks was de wedstrijd tegen de Racing goed en wel afgelopen, of we moesten al met den trein mee naar 't land van Vlamen en Walen. 't Was niet rumoerig in de coupé, zooals 't anders onder elf voetbalmenschen zoo dikwijls wezen kan, ieder was vermoeid van de inspanning van 's middags, van de met zooveel vuur bevochten overwinning. Voor we 't wisten reden we 't prachtige station van Antwerpen binnen en stapten uit. Gauw een hotel opgezocht, daarna Antwerpen een beetje rondgelopen, enkele Ajaxmensen gepraagd, en ten slotte maffen, met z'n allen voor 't eerst in 't buitenland.

's Morgens gauw nog even de kaden langs de Schelde bekeken en weg moesten we weer, een paar uur sporen naar Brugge. Met een enigszins beklamd gevoel stapten we uit, je voelt je nog niet dadelijk thuis in die vreemde omgeving. Angstig nieuwsgierig bekeken we alles om ons heen, tot we eenige al ver van te voren vriendelijk knikkende en buigende heeren met hooge hoeden en lange jassen gewaar werden, die 't op ons gemunt hadden.

Even voorstellen, voorzitter, secretaris enz. van C. S. Brugeois. Deftig werden we naar een hotel geleid, nog deftiger werden we omtrent alles ingelicht, kortom we hadden spijt, dat we ons niet in gekleede jas en verdere benodigdheden gestoken hadden in plaats van in onze simpele fantasiepakjes. In optocht werden we de stad rondgevoerd, hier werd dit, daar werd dat bekeken en eindelijk half vier stonden we in voetbalplunje gereed op 't veld.

Een mooi veld was 't niet, weinig gras, veel mul zand, echter droog en gelijk. Brugge had zich eenigszins versterkt, terwijl Hercules 3 invallers telde. Een eigenaardig spel ontwikkelde zich. Brugge begon op Belgische manier met fo-sch, soms ruw spel, waartegen de Hollanders weinig anders deden dan appelleeren, zoo geloof ik zeker, dat ons spel op 't Brugsche publiek eerst een vrij zwakken indruk maakte. Onbesuisdheid is een karaktertrek van 't Belgische spel. Een Belg wordt gepasseerd, zonder bedenken slaat hij zijn been naar achteren om misschien nog den bal te bemachtigen, maar meestal is een kwetsuur van zijn tegenstander 't eenige resultaat. Zoo kreeg Haak een trap tegen zijn kuit, Gratama een verwonding in zijn knieholte.

Fischer wordt geheel lens getrapt en tot toeschouwer gemetamorphoseerd. Langzamerhand wendden wij aan 't driftige spel der Belgen. Met z'n tienden hielden wij ze ons dapper van 't lijf. Snellen had niet veel moeite met de lange schoten der Bruggelingen en bewees daarmee ook voor schoten op verre afstand een uitstekend keeper te zijn. Rust komt 0-0. Daarna begint Hercules pressie uit te oefenen. Van Dijk wordt voorgezet en maakt heelemaal alleen een mooie goal. No. 2 en 3 laten nu niet lang op zich wachten en hoewel al wat Belgisch is, brult en werkt om op te halen, niets helpt, de Hollanders staan hun mannetjes, geven van 't zelfde laken een pak en weten hun voorsprong te behouden.

Na den wedstrijd alles weer vrede en vriendschap. Een gezellig diner, waaraan ook enkele Engelsche elftallen meededen bracht de goede stemming er in, Belgen, Engelschen, Hollanders zongen, ieder in zijn moedertaal, van alles door elkaar, klonken, speechten, cheerden in alle mogelijke talen en tongvallen en 't was laat, heel laat, eer we in Morpheus armen droomden van den leuken dag. Den volgenden dag tot elf uur bleven we in Brugge, lieten ons alle bezienswaardigs aanwijzen, antieke gevelletjes, oude kloosters en poorten, beroemde schilderwerken enz. enz. Toen naar Gent. Van de Gentsche hebben we alleen enkelen gezien, die ons afhaalden, om een hotel en den weg naar 't terrein te wijzen en verder niets. 's Middags om half vier spelen met een elftal waarvan er een gemoed was en er vier mank liepen, de eenige onaangename herinnering aan de Bruggenaren.

We speelden zoo goed en zoo kwaad we konden, wisten met rust de stand gelijk te houden om ten slotte met 2-1 te verliezen. 't Gentsche spel was niet zoo ruw als 't Brugsche, heel veel moois was 't echter niet. Toch mocht Hercules nog blij zijn er met 2-1 afgekomen te zijn. Of de lui hun best niet deden, of dat ze vermoeid waren weet ik niet, 't was

in ieder geval een zeer magere Hollandsche vertooning. 't Eenige vermakelijke was nog 't verpletterende (?) en ontzettende (?) optreden van den invaller, die als supporter meegegaan zijnde, zich plotseling als speler op 't Gentsche veld geplaatst zag. Zijn herculisch spel, alles voor zich uit drijvend, alle hinderpalen in casu spelers op zij zettend, wekte, behalve ieders lachlust ook ieders bewondering. Hoe een kleine muis toch niet een berg verzetten kan!

Na de match, van de Gentenaren geen spoor en zoo gauw mogelijk verlieten wij 't onherbergzaam oord om te gaan naar 't gezellige Brussel. In een onmogelijke Paaschdrukte, als haring gepakt op elkaar maakten we de reis. In Brussel zoo gauw mogelijk een dinertje besteld, dat onder een echt vroolijke stemming verorberd werd (gaat 't den kelners van 't hotel du Nord maar eens vragen,) en toen een hotel opgesnoord. Dit laatste ging met groote moeilijkheden gepaard, omdat we met z'n allen onder één dak wilden blijven. Eindelijk vonden we, wat we hebben wilden. Toen nog even twee versche krachten van 't station gehaald voor den volgenden dag en daarna Brussel zien.

Den volgenden dag 2 uur waren we present op de prachtige terreinen der Leopold club. Een ideaal veld, zoo glad en gelijk als 't laken van een biljart, door hooge boomen voor wind beschut, gezellig geflankeerd door wallen en bosschen met op den achtergrond 't prachtige clubhuis, als een zomersche villa troonend op een verhoogd terras. Precies twee uur begon de match tegen de gezellige Leopold lui, die nog versterkt waren met enkele Daring spelers. Spoedig is de stand 2-0 voor Hercules, maar dan heeft de Utrechtsche voorhoede al haar kruut vershoten en moet de verdediging 't verdere werk doen. Rust 2-0.

Onder een steeds talrijker wordend publiek en de hooge tegenwoordigheid van prins Albert, verloopt 't verdere 't deel van 't spel. Steeds slaat de Utrechtsche verdediging elken aanval af, soms met groote takt, soms met veel geluk. Een enkele maal moet de internationale Leopold keeper nog zijn kunsten vertoonen, er gebeurt echter niets belangwekkends meer en eenigszins saai en traag wordt 't einde ingeluid. 't Bleef 2-0 voor Hercules.

Toen gauw verkleed, even een schemertje zien van de finale voor den Ponthoz-beker. Dan electrisch zoo snel mogelijk naar 't station, daar gewacht op een trein, die maar niet komen wou en eindelijk uit het gastvrije Brussel vertrokken, beladen met herinneringen en reliquien van den leuken tocht.

Utrecht, 1 April '05.

INVESTIGATOR.

V.O.C. te Hamburg en te Bremen.

Te half vier op den 1en Paaschdag stelden de volgende Rotterdammers zich op tegenover het volledige elftal van de Altonaer Fussball-club. C. v. d. Zee (doel) N. Weeldenburg en B. Vink (achter), K. Bakker, D. v. Prooije, C. den Held (midden), J. Hörburger, L. Verduin, G. Stenger, C. Breuning en H. Breuning (voor).

De Duitschers trappen af tegen den storm in en blijven eenigen tijd op de helft hunner gas-

ten; maar als deze zich wat ingespeeld hebben op het reusachtige veld gaat de roodzwarte voorhoede met keurig samenspel aanval na aanval ondernemen. De gastheeren weten slechts zelden de hardwerkende Rotterdamsche middenlinie te passeeren; aan den anderen kant brengen de vleugels der gasten onophoudelijk den bal voor 't vijandelijke doel. Vele goede schoten worden door den Duitschen doelwachter gekeerd, tot een hard, hoog schot van H. Breuning hem te machtig is. Spoedig vergroot C. Breuning de leiding met een keurig laag schot in de hoek. Intusschen weet de Duitsche voorhoede eenige uitvallen te doen, die steeds ongevaarlijk zijn; Vink weet alles af, zoodat Van der Zee een zalige rust geniet. De Hollandsche voorspelers krijgen nog eenige mooie kansen, die niet benut worden. Dan is de pauze daar en heeft V.O.C. een voorsprong van 2—0 die te klein blijkt te zijn. Na de hervatting is Altona voortdurend de sterkere. Wel brengen de gebroeders Breuning vaak met keurig, laag samenspel den bal tegen den storm in, maar in hoofdzaak wordt de strijd gestreden tusschen de Duitsche voorhoede en de Rotterdamsche verdediging, die met 4 middenspelers werkt. Lang houden de Hollanders stand. Van der Zee houdt alles meesterlijk, Vink en Weeldenburg zijn overal. Na 20 minuten beoordeelt Van der Zee een hoogen bal verkeerd en 't eerste punt der Duitschers is er. Een tweede volgt ras met een onhoudbaar schot. Zoo blijft de stand tot 5 minuten voor tijd gelijk.

Er wordt zeer hard door beide partijen gewerkt om 't winnende punt. De roodzwarten brengen soms prachtig op, maar de wind is te machtig. De Duitschers schieten zeer slecht en verknoeien vele kansen. Vlak voor tijd als de roodzwarte middenlinie wil forceeren en te ver opdringt, weet de razendvlugge Deutsche voorhoede nog tweemaal te scoren. Altona won velerdiend.

Het forsche, maar eerlijke spel werd door een goeden scheidsrechter geleid. Een klein, onpartijdig publiek woonde den wedstrijd bij. De verstandhouding was zeer goed. Bij Altona speelden de linksbuiten en de beide binnenspelers bijzonder goed. Bij V.O.C. moeten Van der Zee, de beide achterspelers en gebr. Breuning vermeld worden.

In Bremen den volgende den een geheel ander spel. Het elftal van V.O.C. is iets gewijzigd; het veld slecht en glad door de steeds neervallenden hagel. Hierdoor en door het allerwoeste en gemeene spel der Duitschers was goed spel der roodzwarten onmogelijk. De scheidsrechter kende in dezen strijd geen enkelen vrijen schop toe aan een der partijen, waar toch een Hollandsche scheidsrechter druk werk gehad zou hebben met 't fluiten en 't geven van waarschuwingen. De Duitschers scoren vóór de rust met een tam schot. Dit was voor Van der Zee onhoudbaar, daar de modder hem vasthield. Aan den anderen kant mist Verduin een paar gemakkelijke kansen en scheert een ontzettende kanjer van Carl Breuning over de lat. Na de rust wordt de strijd nog woester, van beide zijden wordt alleen op den man gespeeld. Daar de Duitschers hierin verre de baas zijn weten ze

nog viermaal te doelpunten, tegen tweemaal door de roodzwarten. Deze twee ontstonden door een prachtige solo-ren van Hörburger en door een mooien voorzet van Verduin, door G. Stenger even mooi in een punt omgezet.

Vink, J. Stenger, C. den Held en Verduin gaven den Duitschers het beste partij.

Buitenland.

Voetbal in Engeland.

De bijzonder spannende strijd om het League kampioenschap eindigde Zaterdagmiddag in een overwinning voor Newcastle, dat, door Middlesbrough met 3—0 te slaan, haar puntenaantal op 48 bracht, een hooger totaal dan ooit, sinds de Aston Villa 5 jaar geleden met 50 punten eindigde, door een club is behaald.

Na hun falen in den eindstrijd zal dit succes voor de Novocastrians des te aangenamer zijn. Sedert hun opname in de League, nu 7 jaar geleden, hadden de nieuwe kampioenen bijna altijd een goede plaats in het ranglijstje, de 3e, 4e, 5e en 6e plaats hebben ze al eens bezet maar nog nooit is het League kampioenschap hun deel geweest.

Hoewel het Zaterdag voor Manchester City en Everton nog mogelijk was om het kampioenschap te behalen — Newcastle en Manchester stonden immers gelijk, terwijl Everton met een afgewerkt programma nog 1 punt voor was — waren toch de kansen voor Newcastle het best, daar de kans op een overwinning van de City op de Villa niet groot was, terwijl bij een nederlaag der City, Newcastle, dank zij een beter doelgemiddelde, reeds met een draw tegen Middlesbrough kan volstaan. De zaak liep echter nog makkelijker voor Newcastle dan verwacht werd, daar Manchester City verloor en Newcastle won.

Het Everton-elftal — dat op het oogenblik in Oostenrijk toert — ziet zich dus tengevolge van de mistgeschiedenis te Plumstead, waarover ik reeds verleden week schreef, van de eerste plaats gewerkt, waarbij we echter ook niet vergeten mogen dat Newcastle zich eens een vrij zekere overwinning liet ontgaan, door aan haar beste spelers vergunning te geven om in den wedstrijd Schotland—Engeland uit te komen, terwijl zij zelf een League-wedstrijd op haar programma had.

Newcastle was Zaterdag zwaar gehandicapt daar ze zonder Mc. Williams en Gardner — twee man van haar beroemde middenlinie — in het veld moest. Orr scoorde echter reeds binnen 5 minuten na den aftrap en zij zouden hun leiding nog vergroot hebben indien de Middlesbrough doelverdediger Williamsen niet zoo onpasseerbaar bleek te zijn.

In de 2e helft maakte Rutherford aan alle twijfel een einde door met volkomen negeering van backs en keeper den bal in het net der gastheeren te trappen, welke beleefdheid Appleyard direct daarop herhaalde waardoor ten slotte Newcastle met 3—0 de wedstrijd en het kampioenschap won. Door deze overwinning bracht Newcastle haar doelgemiddelde op 74—36 zijnde meer goals voor en minder goals tegen

dan een der andere 17 eerste klasse clubs.

De hoop van Manchester City dat de Villa tengevolge van het spelen van 4 wedstrijden in 7 dagen wat overwerkt zou zijn, bleek ijdel van de Villa, die op Miles na haar volledig eupteam in het veld bracht, begon op even schitterende en veelbelovende wijze als 14 dagen geleden te Sydenham. Binnen 10 minuten hadden Garraty en Hampton reeds den weg door de City-verdediging gevonden, waarbij nog een derde punt gekomen zou zijn indien Hillman niet op wonderbaarlijke wijze een hard schot van Bache gestopt had. Een 3e punt door Hall besliste feitelijk den strijd. Kort voor de verwisseling wist Livingstone voor de City te scoren, welk voorbeeld in de 2e helft door Jones gevolgd werd. Het slot van den strijd was minder aangenaam. De gemoeieren schenen nogal verhit, er vielen tenminste hier en daar klappen, waardoor het spel zelfs eenigen tijd gestaakt moest worden.

Manchester City heeft zich sedert haar wederopname in de 1e divisie kranig gehouden. Verleden jaar waren zij No. 2 achter Sheffield Wednesday terwijl ze thans als No. 3 eindigen. De Villa eindigt op de 4e plaats, hetgeen, in aanmerking nemende dat met zij Kerstmis evenveel nederlagen als overwinnigen had zeer verdienstelijk is. Van de laatste 16 wedstrijden won zij er dan ook acht en hadden de Villans in het begin van het seizoen wat beter vorm vertoond, ongetwijfeld zouden zij dan hun heldenfeit van voor 8 jaar toen zij beker en kampioenschap wonnen, herhaald hebben. Wanneer we ten slotte nog vertellen dat Stoke met 1-0 van Small Heath won dan hebben we voor dit seizoen de eerste klas wedstrijden gehad en kunnen we thans den eindstand geven,

	Geop.	Gew.	Gel.	Ver.	Pt.	Goals voor tegen
Newcastle United	34	23	2	9	48	72 33
Everton	34	21	5	8	47	63 36
Manchester City	34	20	6	8	46	66 37
Aston Villa	34	19	4	11	42	63 43
Sunderland	34	16	8	10	40	60 44
Sheffield United	34	19	2	13	40	64 56
Small Heath	34	17	5	12	39	54 38
Preston North End	34	13	10	11	36	42 37
Sheffield Wednesday	34	14	5	15	33	61 57
Woolwich Arsenal	34	12	9	13	33	36 40
Derby County	34	12	8	14	32	37 48
Stoke	34	13	4	17	30	40 58
Blackburn Rovers	34	11	5	18	27	40 51
Middlesbrough	34	9	8	17	26	36 56
Wolverhampton W.	34	11	4	19	26	47 73
Notts Forest	34	9	7	18	25	40 61
Bury	34	10	4	20	24	47 67
Notts County	34	5	8	21	18	36 69

Ook in de 2e divisie is de strijd geëindigd, waarbij Liverpool en Bolton Wanderers zich weer van hun eerste klassen schap verzekerden.

Hier is de eindstand:

	geop.	gew.	gel.	verl.	pt.	Goals voor tegen
Liverpool	34	27	4	3	58	93 25
Bolton Wanderers	34	27	2	5	56	87 32
Manchester United	34	24	5	5	53	81 30
Bristol City	34	19	4	11	42	66 45
Chesterfield	34	14	11	9	39	44 35
Gainsborough Tr.	34	14	8	12	36	61 58
Barnsley	34	14	5	15	33	38 56

Bradford City	34	12	8	14	32	45 49
Lincoln City	34	12	7	15	31	42 40
W. Br. Albion	34	13	4	17	30	56 48
Glossop	34	10	10	14	30	37 46
Burnley	34	12	6	16	30	43 52
Grimsby Town	34	11	8	15	30	33 46
Leicester Fosse	34	11	7	16	29	40 55
Blackpool	34	9	10	15	28	36 46
Burslem Port Vale	34	10	7	17	27	47 72
Burton United	34	8	4	22	20	30 84
Doncaster Rovers	34	3	2	29	8	23 81

In de Zuidelijke League kunnen we eindelijk eens een ander team dan Southampton op de eerste plaats zien. De Bristol Rovers zijn thans de kampioenen.

Watford behaalde Zaterdag een mooie overwinning met 5-1 op Brighton and Hove Albion. Ik zou dezen wedstrijd niet speciaal memoreeren indien in de verslagen hiervan niet met lof gesproken werd over Ralston, de London Caledonian, die met de Paaschdagen in ons land speelde en aan wien als centerhalf een groot deel van de overwinning te danken was. De eindstand in de Zuidelijke League is:

Bristol Rovers	34	20	8	6	48	74 36
Reading	34	18	7	9	43	57 38
Southampton	34	18	7	9	43	54 40
Plymouth Argyle	34	18	5	11	41	57 39
Tottenham Hotspur	34	15	8	11	38	53 34
Fulham	34	14	10	10	38	46 34
Portsmouth	34	16	4	14	36	61 56
Queen's Park R.	34	14	8	12	36	51 47
Watford	34	15	3	16	33	44 45
New Brompton	34	11	11	12	33	40 41
West Ham United	34	12	8	14	32	48 42
Brighton & Hove A.	34	13	6	15	32	44 45
Northampton	34	12	8	14	32	43 54
Brentford	34	10	9	15	29	33 38
Millwall	34	11	7	16	29	38 47
Swindon Town	34	12	5	17	29	41 59
Luton Town	34	12	3	19	27	45 55
Wellingborough	34	5	3	26	13	25 107

Het Engelsche voetbalseizoen is thans gesloten, waarmede men heel wat radicaler te werk gaat dan bij ons. Na 1 Mei mogen er geen wedstrijden meer worden gespeeld, zelfs onderlinge wedstrijden van een hooger tegen een lager elftal zijn verboden en wanneer er in het tijdvak 1 Mei-1 September nog eens een enkele maal toestemming tot het houden van een wedstrijd gegeven wordt, is dit alleen onder voorwaarde dat de opbrengst voor liefdadige doeleinden bestemd wordt.

Van de Zijgrenzen.

Dankbetuiging.

Van diverse zijden, zoowel uit België als Nederland mocht ik talrijke gelukwensen ontvangen met het resultaat van den Nederland-België wedstrijd.

Al deze felicitaties aanvaard ik gaarne, op conditie, dat men deze beschouwe als niet aan mij gericht, maar wel aan het Nederlandsche elftal, dat zich Zondag j.l. zoo kranig in Antwerpen waarde.

C. W. VAN HASSELT,
Manager.

Een enthousiast Aston Villa-supporter, die met de Villa naar het Crystal Palace was geweest, werd bij zijn thuiskomst verrast met een tweetal zoons, die tijdens den wedstrijd het levenslicht aanschouwden hadden. In zijn vreugde over de overwinning zijner stadgenooten noemde hij ze Hampton Major en Hampton Minor, naar den vluggen centervoor der Villans, die beide doelpunten gemaakt had.

Amst. Schoolspel-commissie.

Op den 28en April j.l. ontving de commissie het volgend schrijven van Burgemeester en Wethouders van Amsterdam.

Wij hebben de eer u mede te deelen, dat door ons is goedgevonden, ingevolge uw verzoek, aan de leerlingen der Hoogere Burgerscholen met 5 en 3 jarige cursus voor jongens en der Openbare Handelsschool alhier op Londerdag 18, of bij ongunstig weder op Dinsdag 23 Mei e.k., des middags vrij te geven ter bijwoning van de finales der door den Amsterdamschen Voetbalbond wederom dit jaar uitgeschreven „Amsterdamsche schoolvoetbal-bekerwedstrijden“.

Hieraan is ditmaal niet de bezwarende bepaling verbonden, dat slechts dan wordt vrijgegeven, indien een der Amsterdamsche scholen in de finale moet uitkomen.

In het bekende Engelsche blad *The Sportsman* vinden we het een en ander over de „London Caledonian's Dutch tour“. Over de wedstrijd in den Haag wordt gezegd dat het een zeer goede wedstrijd was, waarbij wordt opgemerkt dat ons spel jaar op jaar vooruitgaande is, zoodat de tijd niet ver meer zal zijn of wij zullen ons met de sterkste elftallen kunnen meten. De Caledonians waren verder verbaasd over het verschil in spel in den Haag en in Enschedé. Waar in den Haag een „passing-game“ gespeeld wordt is het in Enschedé een „kick and rush“ spel en daar bovendien het Enschedésche elftal zeer stevig speelde moesten de Engelschen alle zeilen bijzetten om te winnen. Alleen bij Ralston en Russell viel dergelijk spel in den smaak.

De wedstrijd tegen Sparta noemen zij de „tit-bit“ van de toer. Zeer prijzen zij overigens de hartelijke ontvangst die hen overal te beurt viel en het „God save the King“ waarmede zij in den Haag ontvangen werden werd zeer op prijs gesteld.

Over de Rotterdammers zijn zij vol lof en het verslag sluit o.a. met de volgende zinsnede: „Messrs Berkout, Van den Eade, and Defries, (O, die hollandsche namen) were indefatigable in looking after us, the former making admirable arrangements, which contributed greatly to the pleasure of a trip which we all thoroughly enjoyed.“

In ons verslag over het concours van U.D.I. te Amersfoort kwam verleden week de opmerking voor dat P.H. niet altijd even eerlijk en fair speelde, terwijl wij tevens een ingezonden stuk van den secretaris van U.D.I. ontvingen waarin hij zich beklaagde over het optreden van sommige P. H. supporters. Van den vader van een der P.H. spelers ontvingen we nu een schrijven waardoor en onze opmerking en het schrijven van den U.D.I. secretaris voor ons in

geheel ander licht komt te staan.

Wij kunnen natuurlijk in deze niet gaan onderzoeken welke partij schuld heeft, maar betreuren het toch dat we door een enkele opmerking aanleiding tot onaangenaamheden gaven.

Couponwedstrijd.

De uitslagen der wedstrijden voorkomende op de laatste 2 coupons werd door geen der inzenders geraden. Daar de competities thans vrijwel geëindigd zijn zullen we thans den wedstrijd staken en in een der volgende nummers den uitslag publiceren.

Cricket.

Cricket in Engeland.

Terwijl wij in Holland nog lustig in de voetballerij zitten is het in Engeland al een paar dagen verboden tijd voor voetbal; de eeuwig jeugdige „W. G.“ heeft reeds een Engelsch amateur-elftal in het veld gebracht tegen Surrey en de Australiërs zijn druk bezig zich in de netten op Lord's voor hun eersten wedstrijd tegen de Gentlemen of England op de Crystal Palace ground, te oefenen.

Den 26en April arriveerden de Australiërs te Londen waar ze door een talrijk publiek werden verwelkomd.

Den 20en Maart hadden zij, na eerst in Nieuw-Zeeland een zestal wedstrijden gespeeld te hebben, waarvan ze er 4 wonnen en 2 wegens gebrek aan tijd niet uitgespeeld werden en waarin Armstrong en Trumper met een gemiddelde van 102 resp. 89 de helden waren, Australië verlaten.

De reis door Amerika werd zoo spoedig mogelijk afgelegd en dank zij de medewerking van de spoorwegautoriteiten die te Vancouver den expresstrein een uur op de heeren lieten wachten, kwamen zij den 19en April, één uur voor het vertrek van de „Majestic“ te New-York aan.

Na een overhaaste „rush“ door New-York konden zij nog juist den stoomer bereiken om 7 dagen later den voet op Engelschen bodem te zetten.

Natuurlijk zijn thans de Engelsche bladen vol van de Australiërs, honderden trekken dagelijks naar „de Lord's“ om de heeren eenige uren te zien oefenen. De verwachtingen zijn sterk gespannen en de critiek die, toen ruim twee maanden geleden, de namen der spelers bekend werden, het elftal verre van sterk noemde begint thans al water door den wijn te doen. Zoo noemt o.a. C. B. Fry in een zijner artikelen in de *Daily Express* de Australiërs „a team which it will be a honour to beat“. Manager van de team is Frank Laver, die niet alleen een goed administrateur, maar tevens een goed

cricketer is, hetgeen met het oog op het lijvige programma van de tour een groot voordeel is.

Hieronder geven we nog eens de namen der spelers met opgave van de club waarvoor zij spelen en eventueel van de jaren dat zij met vroeger elftallen reeds in Engeland waren:

- W. W. Armstrong, Victoria, 1892;
A. Cotter, New South Wales;
J. Darling, South Australia, 1896, 1899, 1902;
R. A. Duff, New South Wales, 1902;
D. R. A. Gehrs, South Australia;
S. E. Gregory, New South Wales, 1890, 1893, 1896, 1899, 1902;
C. Hill, South Australia, 1896, 1899, 1902;
A. J. Hopkins, New South Wales, 1899, 1902;
J. J. Kelly, New South Wales, 1896, 1899, 1902;
C. E. Mc. Leod, Victoria, 1899;
P. M. Newland, South Australia;
M. A. Noble, New South Wales, 1899, 1902;
V. T. Trumper, New South Wales, 1899, 1902, en

E. Laver, Victoria, 1899, als manager.

Zoo men ziet zijn dus alleen Cotter, Gehrs en Newland nieuwelingen voor het Engelsche publiek. Cotter is fastbowler, die buitengewoon snel schijnt te zijn en waarvan de „colonials" heel wat verwachten. Tot captain van het elftal is door de spelers weer benoemd J. Darling, die op dat gebied zijn sporen reeds verdiend heeft.

Wanneer dit nummer onder de oogen der lezers komt is de openingswedstrijd van de tour reeds begonnen, zoodat we de volgende week reeds gelegenheid hebben om nader op de Australiërs terug te komen.

Laag scoren kenmerkte de openingsdag van het seizoen op den 2en Paaschdag op den Oval waar Surrey bezoek kreeg van de „Gentlemen of England" onder aanvoering van W. G. Grace. Behalve het onaangename koude weer was gebrek aan oefenen voor een groot deel hieraan de schuld. Een paar uitzonderingen waren er echter en wel Townsend, die helaas slechts weinig tijd aan de sport kan besteden, maar die desondanks in beide innings der Gentlemen zijn wicket resp. voor 41 en 51 runs wist op te houden en de nieuwe Surry professional Hobbs, van wien men zeer hoge verwachtingen had, welke hij dan ook in zijn eerste wedstrijd niet teleurstelde. Zijn 18 en 88 werden in aantrekkelijken stijl gemaakt.

Surrey dat zoolang lord Dalmay zich nog niet met het captainschap kan belasten, onder leiding van Hayward staat begon te batten en reeds in de eerste over scoorde Hayward, waarmee zooda de bekende Oval poset Craig niet onaardig opmerkte, hij zich al dadelijk aan het hoofd der batting gemiddelden plaatste. Het eerste wicket viel op 28 maar verder werd er niet veel tegenstand geboden en voor 86 was het „all over". De Gentlemen deden al niet veel beter en eerst scheen het Surrey totaal niet eens bereikt te zullen worden. Een keurige 41 van Townsend zorgde echter dat het Surrey totaal met 29 runs overschreden werd.

Surrey herstelde zich in haar 2 innings en bij het einde van den eersten dag hadden Hayward en Hobbs er reeds 81 bijeen zonder dat er een wicket gevallen was.

Den tweeden dag kon er wegens regen slechts

korten tijd worden gespeeld waarbij Surrey 7 wickets verloor voor 215 runs terwijl op den 3en dag Surrey's innings sloot voor 282 waarvan Hayward 37, Hobbs 89, Davis 21, Bailey 61 en Stedman 28. De Gentlemen moesten dus 254 maken om te winnen.

Ze hadden er echter slechts 164 voor het verlies van 7 wickets toen de regen hen van een vrij zekeren nederlaag redde. Townsend bleef weer not out met 51.

Grace had er 32 waaronder een prachtige drive van 6 over de tribunes heen naar buiten op straat, waarmee hij bewees voor schooljongensbowlen — Crawford de gelukkige bowler is pas 17 — nog even weinig respect te hebben dan 25 jaar geleden.

Hiermede is het voornaamste van de eerste cricket week in Engeland verteld.

Van Bat en Bal.

Naar wij vernemen zijn de geruchten die over het Rotterdamsche Victoria liepen onjuist. Victoria zal dit seizoen weer in de 1e klasse uitkomen.

Achilles zal echter dezen zomer niet aan de 2e klasse deelnemen.

Met het oog op de belangrijkheid van de wedstrijden der Australiërs in Engeland, die ongetwijfeld onze lezers zeer zullen interesseren, hebben we een regeling getroffen die het mogelijk maakt dat de verslagen der wedstrijden eindigend op Woensdagavond, nog in ons nummer van den daaropvolgenden Vrijdag zullen worden opgenomen.

Ingezonden

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.)

Geachte Redactie,

Verleen mij eenige plaatsruimte, om aan bovengenoemde vereniging mede te deelen, dat ondergeteekende, als aanvoerder van Wilhelmina uit naam zijner vereniging zijn beklag gemaakt heeft bij het bestuur van den N.V.B. over het allerlaakbaarst optreden van G.V.C. op 30 April i.l.

Zoo een vereniging haar veld voor iedereen toegankelijk wil laten, dan moet zij dat zelf weten. Doch zoo dan honderden schooiers een wedstrijd alleen schijnen bij te komen wonen om de gasten het leven niet alleen onaangenaam te maken maar zelfs in gevaar te brengen, dan is het een plicht om als gastheeren op te treden, om bijstand te verlenen, hetzij door zelf steun te verlenen, of door te zorgen dat er politie aanwezig is, die voor de veiligheid der gasten in kan staan.

Geen handelwijze is het om die schooiers dan door lachen en goedkeurend knikken, te animeeren en te pousseeren om nog erger te beginnen. Geen optreden is het, om, als men weet, dat na den wedstrijd ernstig gevaar den gasten dreigt, dezen aan hun lot over te laten. Treurig is het, als bv. eenige ploerten den scheidsrechter te lijf willen omdat G.V.C. gewonnen heeft, of